

LO

PEDRIS

26

VILAPLANA
Octubre 2006

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

Estima la bellesa que t'envolta i que se't dona clara
i generosa, i en tu i per tu estima també els altres,
car d'aquests dos amors te'n pervindrà l'harmonia i,
tal volta, la grandesa.

NADAL 2006

En aquesta època de l'any en que tothom va ple de desitjos d'amor i bona voluntat, de consells sobre què és convenient comprar als nens i a les nenes, de com gastar-nos els diners enlloc d'ensenyar-nos com estalviar-los, de quins menús són adients per les festes i quins règims hauríem de fer després per perdre tot el sobrepès agafat en aquests àpats, i de tants altres consells contradictoris... nosaltres procurarem no donar-vos-en de cap mena. Només us desitgem que sigueu tan feliços com pugueu i que els Reis d'Orient, el Pare Noel o el caga Tió us portin alguna cosa que us agradi i sobretot, a tots plegats, un bon feix de paciència i tolerància per poder conviure millor els uns amb els altres.

BON NADAL I FELIÇ ANY NOU, us desitja tota la gent de LO PEDRÍS.

LA REDACCIÓ

Visiteu la nostra pàgina web:

www.lopedris.com

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedris
NIF: G-43640267

Coordinació:

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. García
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Oscar Aymamí
Sarai Martínez
Dolors Joanpere

Col·laborador:

Pep Pelat és Oscar Aymamí

Prensa on-line:

Raquel Virgili

Disseny:

Maria Casanova

Portada:

Lourdes Huguet
Mendizábal
Poema: Miquel Martí i Pol

Preimpressió:

Serveis Integrals
de Preimpressió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 400 exemplars
Preu: 2,50 euros.

sumari

- Editorial, 2
- L'entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- Vilaplanencs exteriors, 6
- Opinió, 8
- Assaig, 10
- Novetats editorials, 11
- Rutes per caminar, 12
- Literatura, 13
- Història, 14
- De cinema, 15
- Ajuntament, 16
- Tradicions, 18
- Notícies, 19
- Activitats, 20
- L'escola i l'ampa, 22
- Un conte per l'escola, 23
- societat, 24
- Cuina, 25
- La fresca, 26
- Passatemps, 27

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedris* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

NADAL, MIRACLE D'AMOR

NADAL, PARAULA ENTRANYABLE
NADAL, MIRACLE D'AMOR
NADAL, TENDRESA, IL·LUSIÓ, ALEGRIA
NADA, FESTA, LLUM I COLOR
NADAL, TRISTESA, ENYOR, POBRESA
NADAL, SOLEDAT, FAM, INCOMPRENSIÓ
NADAL, GUERRA, ODI I DOLOR
DE TOTES AQUESTES PARAULES
QUIN ÉS EL NADAL DE DEBÒ?
NADAL, MIRACLE D'AMOR!
MISSATGE QUE OMPLE EL COR
EL COR D'INFANT QUE VOL ARRIBAR AL PESEBRE
I MIRAR AMB ULLS D'AMOR
D'UN AMOR PLE D'INOCÈNCIA
QUE CLAMA TRANSFORMACIÓ
SIGUI PER TOTS/ES EL MIRACLE
QUE TRANSFORMI EL NOSTRE COR
I COM ELL, FEM DE LA NOSTRA VIDA
AUTÈNTICA ENCARNACIÓ
NADAL, MIRACLE D'AMOR!

SANTES I JOIOSES FESTES!

ANNA M. AIXALÀ

A M. TERESA HUGUET VILELLA

Ens va vendre molt de gust fer-la petar una estona amb la M. Teresa i que ens expliqués quatre coses per tal de conèixer-la una mica més. Li ho vam demanar amb una mica de presses, però ella, sempre diligent i atent, tal hi com la veiem un diumenge a la tarda portant un medicament a domicili, en tres dies ja ho teniem tot fet i lligat.

Ja de bon inici, em vaig sentir som una vilaplanenca més, i ara em sento com una més de la família.

D'on et va venir la vocació de farmacèutica?

Ja de joveneta els estudis referents a ciències de la salut eren les que més m'agradaven, per tant podia dedicar-me tant a medicina com a farmàcia. Com que a Alforja als anys 70 només hi havia una farmaciola, vaig prendre la decisió de fer farmàcia.

Què hi fa una "xica" d'Alforja a Vilaplana?

Intentar donar el màxim de servei sanitari amb les millors condicions.

Hi trobes moltes diferències i/o similituds, entre un poble i l'altre?

Em vaig sorprendre de l'activitat cultural que hi ha a Vilaplana, i amb això puc dir que tant Alforja com Vilaplana tenen unes inquietuds semblants. Ambdós són a peu del Cingle Roig.

La diferència més gran és que actualment Alforja s'ha massificat i ja no ens coneixem tots.

Ara que ja portes uns anys treballant al nostre poble, d'on et sents més, d'aquí o d'allà?

En moltes coses em sento més vilaplanenca, ja que es fan moltes activitats i les puc compaginar amb el meu horari laboral. Però tot i així una no ha perdut les seves arrels, i estimo el meu poble,

Falset, Margalef, Cabacés, La Vilella Alta i Vilella Baixa. Aquells anys vivia a Flix, població on estava destinat el meu marit per motius professionals.

on intento participar-hi.

Com ens veu un d'Alforja, als de Vilaplana?

Veig un poble molt semblant a Alforja, ja que una part important de la població tant sols hi va a dormir, i la resta és gent gran que compagina la seva vellesa amb activitats agràries.

Us veig un poble molt solidari amb vosaltres mateixos, de manera que a les vostres activitats sempre hi ha força participació.

Et sents ben acollida a la nostra vila?

Ja de bon inici, em vaig sentir com una vilaplanenca més, i ara em sento com una més de la família.

Abans de venir a Vilaplana, on havies treballat? Fes-nos-en cinc cèntims.

Vaig començar fent substitucions a La Palma d'Ebre, des d'on també es portaven les farmaciols de La Bisbal de

Més tard vaig estar a Riudecanyes, Botarell, Vilanova d'Escornalbou, Vinçols i els Arcs,... eren contractes mentre el farmacèutic titular feia les seves vacances.

Cap a l'any 87 vaig començar com a farmacèutica adjunta a Reus, vaig treballar en tres farmàcies diferents, i cadascuna ha aportat el seu granet de sorra a la meua experiència professional.

En què es diferencien una farmàcia de poble i una de ciutat?

Bàsicament la farmàcia de ciutat és més impersonal, no podem dedicar el temps que voldríem a cada un dels pacients, la venda ha de ser més ràpida degut a la aflluència de gent. En la de poble ens podem entretenir una mica més, donant una atenció més personalitzada.

Quines qualitats et sembla que ha de tenir un farmacèutic de poble petit?

Ha de saber estar al servei del pacient, practicant l'atenció farmacèutica.

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

- Mecànica de l'automòbil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

CR
COMERCIAL REUS

4 a t r e

• Subministrament de papereria i escriptori

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 7760
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llaurado
PA CUIT AMB LLENYA

Avda Dr Vilaseca 10 Avda Joaquim Mir 11
Tel. 315452 Tel. 815004
REUS L'ALEIXAR

Ve molta gent a consultar-te a tu, sense passar pel metge?

Les consultes se solen donar quan el metge no hi és, ja que el seu horari es més reduït, i normalment fan referència al que anomenem trastorns lleus, com poden ser refredats, mal de queixal, estats gripals, dolors musculars, petites lesions a la pell, ferides, etc.

Fins a quin punt la teva feina té un component de metge i de psicòleg?

La funció del farmacèutic, és informar sobre el medicament i evitar possibles efectes secundaris i/o interaccions

que és pu-
guin produir
i fer un se-
guiment del
malalt. En
cap moment
el farma-
cèutic pot
diagnosticar
una possible
malaltia, això
correspon al
metge. I de
psicòleg,
tampoc ho
fem ja que

correspon a altres professionals, ara bé,
des del punt de vista de saber escoltar,
potser tots ho fem una mica.

**Es continuen fent formules magis-
trals? Quin tipus de medicació vens
més? (per la grip, el colesterol, la
pressió,...)**

A l'agafar la farmàcia vaig pensar que
no en faria de formulació magistral,
però la primera vegada que em va venir
a les mans una recepta d'aquestes ca-
racterístiques no vaig poder aguantar la
temptació ja que gaudeixo fent-les.

Els medicaments que més es venen
són els que fan referència a malalties

cròniques com poden ser diabetis,
hipertensió, colesterol, etc. I altres que
oscil·len d'acord amb l'època de l'any,
els referents a les al·lèrgies, estats
gripals, ...

**I per acabar, tornem a Alforja ! Què
n'has de dir del "fotents" que són al
teu poble, que sempre s'ha dit que
van matar un bou a paraulades?**

A Alforja hi ha gent de tota mena com a
tots els pobles, i jo des de petita sempre
he sentit dir que: "ja pujava mig mort de
Les Borges".

Tot i així cal destacar que al Ball de
Diables d'Alforja tenim com a bestiar
de foc el Bou d'Alforja, que treu renecs
pels queixals.

TERESA SERRA I JORDI MARINÉ

**P
L
A
C
I
T**

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

ELS SERVEIS SANITARIS A VILAPLANA

Un dels serveis públics més importants en una població són els serveis sanitaris. A Vilaplana, com tots sabem, tenim el consultori mèdic al qual podem anar tots els dies laborables de la setmana i el d'infermeria, restringit a tres dies.

A partir d'aquí, us proposem de fer una reflexió sobre aquest servei: Els horaris són els oportuns? Les instal·lacions són les adequades? Creieu que caldria millorar o canviar alguna cosa? N'esteu satisfets?

ANNITA MUNTÉ

El servei sanitari d'una població es un servei necessari i imprescindible i cal que sigui d'unes condicions adequades a les necessitats de la

població.

Pel que fa a Vilaplana el servei que es presta el considero bo, encara que caldria que els horaris no fossin tant canviats.

Les instal·lacions actuals són insuficients i pels anys que tenen fóra recomanable millorar-les amb més espai per les visites del metge i infermera.

Pel que sé, el consistori està treballant en un nou equipament més gran que l'actual on es podria prestar el servei en òptimes condicions.

En quan a la creació d'un servei per la gent gran és molt important ja que cada dia hi ha més gent gran perquè envelleix més. En les famílies d'avui tothom treballa. No com abans que hi havia les dones que cuidaven dels avis, per tant s'hauria de donar una sortida al problema de la societat actual.

Per un altre costat cal saber que tots els serveis costen diners i els recursos són els que són, i no tinc clar com s'ha de finançar el manteniment d'aquest servei. Pel que fa a l'altra pregunta crec que fóra un servei necessari i molt important, altra cosa és si ens el podem permetre!

JOSEP TOST LLORENS

Els horaris del metge estan bé però el consultori d'infermeria podria augmentar els dies.

Les instal·lacions es

podrien millorar.

En general estem satisfets.

MONTSERRAT MESTRE MARINÉ

A Vilaplana tenim consultori mèdic i una infermera que ens atèn tres dies a la setmana. Crec que de moment no hi ha

res a dir.

Jo ja soc d'abans de la guerra i em miro les coses diferent de la gent d'ara, encara que poc a poc em vaig adaptant.

Respecte al metge, jo i a casa, particularment, n'estem contents. Sempre que hi vaig m'atèn molt bé, encara que gràcies a Deu, no he tingut cap malaltia greu (a part de l'artròssis). Jo crec que al metge hi hem d'anar amb tota claredat i confiança, que ell ens atengui bé, faci el que millor cregui per nosaltres i ja està. El més complicat és quan el metge, pel què sigui, fa uns dies de vacances i posa al seu lloc un substitut, ja que un dia ve a una hora i l'endemà a una altra. Això desorienta a la gent, però crec que entre tots hem de ser una mica comprensius i pendre paciència.

Respecte a l'infermera, crec que l'horari està bastant bé. Quan teniem a la Pepa, tots n'estavem contents. Almenys jo, la tractava de tú a tú i no dubtava de preguntar-li hi tot el que creia convenient. Les altres que han ocupat el seu lloc també ens han atès molt bé. Ara tenim l'Àngels, que és molt carinyosa.

I parlant del consultori, què us en diré? Potser si que és una mica petit i anti-quat, però tampoc som massa gent a Vilaplana. Ara, que si algun dia s'en pot fer un de nou que es faci, però crec que de moment no cal córrer, que per ara ja es pot anar fent.

SOLUCIÓ PASSATEMPES:

1. SAC - SAL - SOL - GOL
2. PERA - CERA - CARA - CAMA - CAMP
3. MICO - MICA - MIRA - FIRA - FORA

M. JOSEPA MARINÉ BENET

Els horaris ja els trobo bé, el dia que he d'anar al metge m'ho combino.

En quan a les instal·lacions, per ser un poble petit estan prou bé, què més podem demanar?

MARGARIDA PORCÀ

Els horaris em semblen bé, el que no trobo tan bé, és que quan hi ha canvis en l'horari, ja sigui per

què el metge fa vacances o per que ha de fer "gestions", no s'informin amb prou claredat. Tot i que es fan pregons, es veu que no deu ser suficient perquè la gent no ho acaba de tenir clar.

En quan el servei d'infermeria el trobo adequat amb tres dies, sempre i quan segueixi pujant quan algú li convingui com ha fet fins ara.

La situació del consultori és immillorable i les instal·lacions encara que estan bé es veuen molt modestes si es comparen amb altres llocs. El que si que haurien de canviar són les portes ja que a la sala d'espera a vegades se sent la conversa entre el metge i el pacient.

LA REDACCIÓ

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Vilaplanencs exteriors

Vilaplana és bressol de gent compromesa amb el seu poble. Gent sovint prou important, perquè ens facin partíceps del seu bagatge. És el cas de la nostra convidada, que gairebé és innecessari presentar:

ANNA GALLISÀ MESTRE, ENÒLOGA

"A mi m'agrada molt la terra i el treball del tros. El pare, tant a l'Enric com a mi, va fer que ens l'estiméssim i jo tenia clar que volia estudiar una cosa que hi estigués relacionada."

Ets nascuda a Reus, casa teva és a Reus i per tant, sobre el paper, ets una 'Vilaplanenca Exterior'. Però, tan aviat ets a la teva ciutat com a la teva Vilaplana. Quin sentiment, de pertànyer aquí o allà, et domina?

La veritat que en aquesta definició no m'hi trobo molt a gust. La majoria dels Vilaplanencs són nascuts a Reus i pel fet de dormir cada nit al poble des de petits, encara que no hagin anat mai a l'escola del poble, que no hagin participat en cap entitat ni en la vida social, encara que es facin grans i no hi tornin més, encara que no s'hi sentin, són del poble. Aquells que hi estem empadronats, ens sentim de Vilaplana, hem participat en les entitats, pugem cada divendres sens falta i que quan ens pregunten d'on som, contestem: "de Vilaplana!", a nosaltres ens consideren de fora. Jo sóc de Vilaplana, en tot cas a Reus hi dormo.

Crec que sóc una *Vilaplanenca exterior* perquè exporto sovint el nom de Vilaplana i explico arreu de l'existència del meu poble.

Vas estudiar enologia i elaborar vins és la teva professió. Com va ser que et vas decantar per aquesta carrera?

A mi m'agrada molt la terra i el treball del tros. El pare, tant a l'Enric com a mi, va fer que ens l'estiméssim i jo tenia clar que volia estudiar una cosa que hi estigués relacionada. I la veritat és que després dels primers mesos de carrera i de la primera verema, vaig tenir molt clar que allò era el que volia fer.

Exactament, què fa un enòleg?

L'enòleg és la persona que fa vi. Abans aquesta definició era literal, estava al

Anna Gallisà, al celler de Mas Martinet...

celler, li portaven el raïm i feia el vi. Ara, la formació que reben els enòlegs va molt més lluny, va des de la plantació de la vinya, el cultiu, el treball al celler, fins a la comercialització del vi.

Quant es llegeix la crítica del tast d'un bon vi, l'especialista explica, per exemple, que té color de robí, aroma de fruites vermelles i sabor d'espècies... Com s'aconsegueixen aquests matisos tan difícils?

Això és l'art de fer vi. Com un pintor que té tipus de colors i tipus de teles i fa tot un procés fins arribar a crear l'obra, nosaltres també.

Sabem que els ceps d'una mateixa varietat, en funció de com els fem treballar, de la terra on estan plantats i del clima del tros, ens donaran uns raïms que quan siguin vi, poden tenir característiques molt diferents. A més a més, una mateixa varietat, si la culls al punt, una mica més madura o sobremadurada, fa que les aromes de la pell, que en alguns casos ens poden recordar les maduixes, poden passar a tenir les aromes de les móres negres o fins i tot de les figues, per exemple. La maceració de les pells, el treball a les tines i la criança, tot dibuixa el nostre vi.

Ara treballes en un dels cellers punters del Priorat, a Mas Martinet, un dels responsables d'haver aconseguit portar aquesta nova cultura del vi a la comarca.

Sí, en Josep Lluís Pérez, *el meu jefe*, és un dels quatre pioners del Priorat, és un enòleg reconegut mundialment per la seva feina. La veritat és que ho van tenir molt difícil; van començar anant a vendre amb la botella a la mà, porta a porta, quan ningú no creia en el Priorat. Els va costar tenir les ampelles desades als cellers 2 o 3 anys fins que van poder tirar endavant. Gràcies al seu esforç, bon treball i en creure en el que feien, van aixecar una comarca i van fer reviure els pobles.

Com especialista que ets en el tractament del vi, t'has preparat a fons treballant en diferents zones de Denominacions d'Origen, tant al celler com a les vinyes.

Sí, abans de treballar al Priorat, vaig fer-ho a la Conca de Barberà i a l'Alt Camp. Ara, com que la meua feina és elaborar projectes i vins per altres empreses, això m'ha portat a treballar a l'Empordà, Penedès, Priorat, València, la Manxa, Mallorca... Des d'aquest any també portem un projecte molt interessant a Egipte. Sí, encara que sembli mentida a Egipte hi ha ceps, molts ceps, i això em porta a visitar aquell país dos dies al mes.

A part d'això, per tal d'aprendre tècniques noves i ampliar coneixements, aprofitant que la verema a l'hemisferi sud és al febrer, he treballat a Argentina i Sud-Àfrica.

Què té el Priorat que atrau a inversors tan coneguts? Llach, Serrat, Depardieu... Tots hi tenen importants cellers.

El Priorat té un magnetisme estrany. El "terroire", és molt especial: la conjunció del terreny i el clima el fan un lloc únic al món. Després, tothom hi vol fer el millor vi; és real que el grau d'exigència i de

treball són molt alts. Al Priorat, els nivells de referència són de molta qualitat i tots els crítics i consumidors estan a punt per, de seguida, tallar colls. Està molt bé que hi hagi inversors coneguts, donen feina i renom i, en definitiva, o bé ho fan molt bé o ni el nom els salvarà, exactament igual que als altres cellers.

No fa massa vas sortir als diaris amb motiu de la presentació a Barcelona, amb tota mena d'èxit, d'un nou vi en el qual hi vas treballar...

És el vi de l'Ajuntament de Barcelona, un projecte molt interessant que va dissenyar i crear Josep Lluís Pérez. A Barcelona, com a capital de la cultura i del món Mediterrani li faltava un vi que representés aquest Mediterrani, no d'aquí o d'allà, sinó com a conjunt. Vam plantar cinc varietats (de Grècia, d'Itàlia, de França i de casa) que es poguessin traslladar aquí, pel clima, temperatura i terra. La veritat és que la idea d'un vi que representa la nostra cultura, és un compromís molt gran i un repte molt engrescador.

La teva feina t'absorbeix. Però hi va haver un moment de la teva vida que vas voler dedicar part del teu temps a treballar per Vilaplana, entrant a formar part del govern municipal. Quin record tens d'aquells dies?

Sé perquè m'hi vaig posar. Crec que quan una cosa no t'agrada o creus que pot ser diferent i hi pots aportar coses, no es val criticar: cal arromangar-te i treballar.

Tinc molt bon record de l'equip de govern, de la plaça de la Riba, del treball amb els infants... Però em queda un regust amargant i trist; vaig comprovar i patir una cosa que no havia previst ni imaginat que passés (segurament per

... i entremig dels bancals de la vinya

il·lusa): indiferència al meu treball, tota mena d'entrebancs per portar a terme les activitats del meu càrrec, arribant a l'atac personal i a les mentides. Poques vegades l'oposició va trobar alguna cosa ben feta, tot i que passats quatre anys, d'allò que criticaven més i pel què més vam sortir al diari, encara no han canviat res.

Tornaràs algun dia a la política municipal?

De fet no ho he deixat mai, però estant a l'oposició i sense ser regidora, el meu treball és poc visible. Si allò que em preguntes és si tornaré a l'Ajuntament, continuo pensant que hi ha molta feina a fer i jo estic disposada a arromangar-me un altre cop.

Quins són els teus propers projectes?

Els immediats, són que torno a marxar a Sud-Àfrica per encàrrec d'una de les empreses que assessorem. Després

d'això començaré a preparar els projectes per a la verema del 2007; el nostre cicle comença amb la poda dels ceps i la preparació de les finques i això arriba amb l'any nou.

I per acabar, una pregunta fàcil: què trobes que és més apassionant, elaborar vins o fer de tieta novella?

Crec que hi ha temps per tot, m'apassiona la meva feina però, si hi ha la Rut a la vora, tot em cau dels dits i només puc estar per ella.

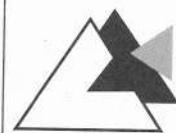
L'Anna és una persona d'aspecte dolç i de voluntat ferma, que de vegades deixa traspuar els seus sentiments. Com ara que, després de contestar aquesta última pregunta, li somriuen els llavis i els ulls...

RAQUEL VIRGILI

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

RAFAEL
MARTINEZ

AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

ENTRE
AUTOMOBILISTES

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

CARTA A JORDI CASADEVALL

Amb molta pena li escric aquesta carta motivada pel seu escrit a Lo Pedrís de l'octubre passat.

El títol deia "Sebastià un Sant Especial". Per Vilaplana és un Sant Especial i molt estimat, és el nostre patró i el 20 de gener, la seva festa, celebrem la Festa Major d'hivern.

I si parlo per mi l'hi tinc molta devoció.

Els nostres avantpassats varen tenir els animals malalts de la gola, varen invocar a Sant Sebastià i es van posar bé, es van curar; avui se'l recorda i venera. Quan cantem els goigs de la seva vida diem "gardeu-nos de pestilència, màrtir Sant Sebastià". Vostè es preguntarà, i a mi què m'explica aquesta dona?... Els disbarats que vostè escriu en la seva història no els havia sentit mai, d'on ho ha tret tot això? Sebastià, Cavaller i Màrtir era soldat de l'Emperador Romà i era un gran cristià. Diocleciana l'estimava molt i l'hi tenia un gran apreci. Quan va saber que era cristià el va cridar i el va avisar que això no estava bé, que ho deixés que si no hauria de prendre altres mesures. Ell va dir: jo sóc cristià, és la meua fe, no renunciaré. Llavors va ser quan el van condemnar a mort. Una dona que estava present el va dur a casa seva i el va curar, però els soldats van veure que no era mort i el varen tornar a sagetejar, fins que va morir.

Jo diria que de les paraules ... gais, lesbianes... i altres que vostè

diu a la seva firma i els quals posa a Sant Sebastià, en aquell temps encara no se'n parlava. Penso que tot això que vostè diu està inventat per un personatge dels nostres dies, d'aquells que diuen que no creuen en "Déu ni en Santa Maria" i que lluny de respectar les creences dels altres es creuen amb el dret d'escriure a la revista del nostre poble tot el que els sembla. Li recomano Sr. Casadevall que es documenti i que vagi a Roma i visiti, amb els ulls ben clars, les catacumbes de S. Sebastià. I després de fer un estudi profund del tema potser tindrà una visió diferent del nostre patró.

Des de l'octubre de 2000 quan es va començar "Lo Pedrís" i fins fa poc, jo vaig ser dels fundadors i també de la junta, sempre he escrit i col·laborat amb tot, m'agrada Lo Pedrís i la gent que hi escriu, però, permeti'm que li demani un favor: (ja sé de la llibertat d'expressió, canvi de personalitat, etc....) si ha d'escriure coses al nostre Pedrís com l'article anterior....no cal que es molesti... ja l'omplirem "Lo Pedrís", sempre hi ha gent que té alguna cosa per dir i que és agradable de llegir. Jo també en tinc de títols per posar al meu nom i cognom: filla, esposa des de fa 50 anys, mare, sogra, àvia, mestressa de casa, jubilada, em diuen Maria Rufina en record de la meua mare i devota de Sant Sebastià.

MARIA RUFINA

A MI, TAMBÉ M'AGRADARIA LA IGUALTAT LINGÜÍSTICA!!

A mi, també m'agradaria la paritat de les dues llengües... ..!

Fa un temps vaig dedicar-me a fer una recerca d'ofertes de companyies de telefonia i internet per tal d'estudiar quina era la més avantatjosa. Allò que ens ha passat a tots algun cop: ens sembla que acabem pagant massa i que hauríem de saber aprofitar alguna oferta.

Vaig començar trucant a diferents companyies. Ono, em van contestar en castellà, això sí, després de prémer totes les tecles corresponents i contestar tots els qüestionaris, vaig preguntar si em podien atendre en català, i la contesta va ser molt clara: NO. Vaig seguir amb la meua recerca, Jazztel, la mateixa pregunta i la mateixa resposta, ... Al final Telefónica, vaig sospirar alleugerida, ara si que podria parlar català! Ells et diuen que si prems la tecla "2" t'atendran en català, la vaig prémer, i em vaig trobar amb un altre obstacle, ningú no em podia atendre en català, totes les línies es trobaven ocupades. Ho vaig tornar a intentar un segon cop, un tercer,

i al final, com que els catalanoparlants no ens distingim de la resta del món en la nostra disposició infinita de temps, vaig prémer la tecla "1", i com a la resta de companyies, em van atendre en castellà.

Un altre dia, ho vaig tornar a intentar això de prémer la tecla "2", i una amable senyora, que amb bastants dificultats parlava català, tot i que se li ha d'agrair, em va dir: "és que la central dels que atenem en català és a Girona i només som vuit persones per a tota Catalunya", vaja, sense comentaris....

A més, heu trucat algun cop a la central de la companyia d'assegurances del cotxe, de la llar, d'algun altre servei? aneu al cinema? a les agències de viatges? els prospectes dels medicaments, les etiquetes del productes, els llibres tècnics, i els altres...heu anat últimament a una llibreria? tinc la sensació, tot i la meua conscient tossuderia, que això de parlar i utilitzar la meua llengua, ja només ho faig, també, en cercles íntims.

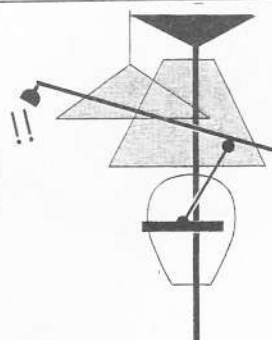
MONTSE FERRÉ MESTRE

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

INTERIORITZACIONS. PINTURA SOBRE ROBA

Fa uns quants dies, em van proposar si volia escriure o fer una reflexió en relació a l'exposició de pintura que vaig presentar aquí a Vilaplana per la Festa Major d'octubre.

Ràpidament vaig dir que sí, ja que m'oferien la possibilitat d'entrar a casa vostra i poder-vos dir: Gràcies! per l'interès i acolliment que heu mostrat per l'obra presentada i també perquè així us en podia parlar.

Aviat farà deu anys que vaig començar en el món de la pintura i això m'ha portat a descobrir i aprendre un llenguatge que em permet expressar les meves sensacions, vivències, emocions, pensaments... i així doncs compartir-les amb tots vosaltres.

Reflexionant sobre per què ho volia fer i ho faig sobre roba i no sobre tela, he arribat a la conclusió que es deu a les diferents connotacions i característiques que hi podem trobar, com ara que:

- La roba que s'utilitza per a pintar ha de ser de fibres naturals i no sintètiques, tant si la preparem com una tela convencional com si no hi fem res.
- Els diferents tipus de roba que podem fer servir: Cotó, fil, bucaran, batista, seda en diferents variants "georget", "crepè"... suposa haver de treballar de maneres diferents.
- Utilitzem la roba en moments importants de la nostra vida com una manera més d'expressar les nostres alegries, il·lusions, tristeses, dolors...

Per altra part, penso que una obra d'art pictòric no té perquè estar expressada únicament sobre una tela; considero que pot estar realitzada, per exemple, sobre unes estovalles que presideixen una taula o bé sobre un "foulard" que tant ens el

podem posar a sobre del cos com a sobre d'una taula o bé en una paret; per tant tinc molt present les diferents possibilitats que podem donar a qualsevol petit o gran retall de roba, sigui del tipus que sigui i m'agrada jugar-hi i propiciar-les.

Ara voldria referir-me al fet de pintar, el qual l'entenc com una conversa entre el pintor, l'obra que aquest vol expressar i el material que utilitza. Per exemple quan pinto sobre roba de cotó o bé roba de fil diria que s'estableix una conversa franca, clara; quan ho faig sobre bucaran, el discurs, la pinzellada, ha de ser decidida; en canvi, quan es realitza sobre batista fina o bé seda, aquesta conversa és subtil, íntima com una conversa a cau d'orella. Convé dir que sempre s'ha d'escollar la resposta que et dona la pròpia obra per tal de fer-la evolucionar.

Quant al tipus de pintura que faig, us diré que intento expressar les vivències, emocions, sensacions d'una realitat que tan pot ser que s'hagi donat en l'entorn habitual on

visc com en un altre.

Cal tenir molt present que aquest entorn habitual, a què m'he referit anteriorment, format per unes persones concretes, unes muntanyes, uns arbres: avellaners, olivers, al-

zines..., unes olors, clarors, plantes, terres, animals etc. configuren una franja de terra molt concreta situada al peu de la Mussara però veient el mar, que formada per tres pobles Maspujols, l'Aleixar i Vilaplana; personalment, considero que formen una unitat. Amb totes les seves característiques diferencials, que ens defineixen i fan únics per tal de poder projectar-nos i estar al món. Per tant, partint del fet que jo en formo part, que és aquest el que em defineix i el que em fa ser com sóc, penso, sento que la meua obra pictòrica s'expressa a través d'aquests colors, clarors, formes, fruits, olors... que ens acullen i ens embolcallen.

TUNI ANGLÈS SORONELLAS

L'Aleixar, novembre de 2006-11-25
EXPOSICIO: Interioritzacions
PINTURA SOBRE ROBA
AUTORA: Tuni Anglès Soronellas
LLOC: Sala Parroquial. Vilaplana
DATES: 11 al 15 d'octubre de 2006

NADAL

Aquest any el nadal va arribar aviat per a nosaltres: a principis de febrer va néixer el nostre fill Quim. Aquí, a Vilaplana, sota la viga més gran de casa.

Quina festa! "Hauríem de fer un pregó" va dir l'Anna de cal Còbit. Així assenyalava ella la importància que el fet tenia: el nostre fill havia entrat a formar part de la història viva del poble.

El lloc on un infant neix significa alguna cosa. És el lloc de referència primer. "De quina casa ets?" és una pregunta important. La casa, la família... ens situa en una genealogia, una sèrie d'homes i dones que

ens ha precedit i que, al nostre torn, continuem. Aquests homes i aquestes dones atorguen sentit a la nostra existència, ens regalen un univers d'històries, de somnis i de desitjos, a través dels afectes i les paraules. Per exemple, tot sovint el desig del nostre pare o de la nostra mare, o dels dos, és al lloc on naixem: el Quim va néixer a Vilaplana en una casa del poble, on feia quinze dies que hi vivíem perquè volíem que els nostres fills poguessin sortir al carrer a jugar i anar sols a l'escola. I això és un regal: algú que ens espera i ens prepara l'arribada en un lloc especial. Què més volem, per començar?

Hanna Arendt escrivia que quan naixem, apareixem en un món on els altres ja són presents. I que aquest aparèixer per primer cop, interromp i alhora és un inici, un acte de ruptura amb el passat a través de la introducció d'alguna cosa nova en el continuum de la vida quotidiana. Al fil d'això, M. Milagros Rivera, escriu que cada naixement inaugura història, iniciant unes coses i conservant o descartant unes altres. És a dir, l'inesperat entra a les nostres vides. Aquest és el regal que l'infant que arriba, ell o ella, ens fa als que ja hi som.

LOURDES ALBI

LES CRÒNIQUES DEL PP (IX)

La solidaritat és un sentiment i una qualitat bàsicament humanes que la natura no coneix, no coneix la qualitat i molt menys el sentiment. Tampoc no coneix la compassió. La natura ha desenvolupat estratègies de supervivència, a vegades estratègies col·lectives, però no coneix la compassió. El més feble mor, més o menys depressa, més o menys dolorosament, però mor sense remei. La natura es regeix per unes lleis molt rígides, de les quals tampoc no ens n'escapem els humans perquè, mal que ens pesi, en som part. La solidaritat és un tret exclusiu de l'ésser humà i té moltes cares diferents perquè l'ésser que l'ostenta també és polièdric. D'entre totes les qualitats pròpies de l'ésser humà la solidaritat és potser la que més l'ennobleix... Vaja, ja hi tornem a ser, carall de noblesa, quina obsessió... ¿No vam quedar que la noblesa només ens pot venir d'herència, del rei i de la bragueta...? doncs...!! Doncs la solidaritat és la qualitat que més ornamenta i embelleix l'ésser humà, voilà! Tot i això, el sentiment solidari és escàs, altrament el món no seria tal com és. Per si algú encara no sé n'ha adonat, el món consisteix en un planeta biodiversificat (encara) en el qual l'espècie humana ocupa el nínxol ecològic superior, és a dir, som depredadors de depredadors. Sota el nostre lideratge no hi ha lloc per cap més espècie que no ens serveixi directament i/o competeixi en algun tipus d'espai, d'aliment o d'interès. A més, ens neguem a compartir els recursos amb els nostres congèneres (germans pels cristians) fins al punt de deixar morir de fam gran part de la nostra canalla, perquè la canalla és de tots, eh?

L'amor, en canvi, és un sentiment (i un instint) molt arrelat a la natura. L'amor és mesurable fins i tot químicament, sí, mal que ens pesi, i, en el cas dels humans, està força relacionat amb l'egoisme. L'amor és funcional; així, en totes les espècies superiors (entenem mamífers i aus) hom hi pot trobar l'amor matern. Per què serveix? Per fer les cries grans. Tant bon punt han après a ser autosuficients, les cries es separen de llurs pares (o mare) i aquí s'acaben els rols familiars. Però no en totes les espècies és així, hi ha espècies que sí que viuen en família, i fins i tot en clans, gairebé sempre basats en un matriarcat. Els mascles, en canvi, són més volanders i de vegades són foragitats del grup i requerits només per copular (n'hi ha que estan de sort...). És per això que els humans hem hagut d'inventar l'amor entre home i dona, més ben dit, "l' enamorament", que no és pas el mateix. L' enamorament no sol durar, però també és funcional, serveix per mantenir unida la parella una bona temporada, suficient

perquè permeti de tirar endavant unes cries que, només amb l'esforç de la mare, serien de difícil reeixida; malauradament, aquesta és una altra realitat, a vegades volguda, però el cas és que, l'enamorament, com a tal, no dura gaire (hi pot haver excepcions) Algú també m'ho negarà en base a un desig: voldriem que les coses fossin d'una altra manera, tendim a idealitzar la realitat, però la majoria de vegades, el que hi ha darrera de les parelles, és la rutina, el costum, la seguretat d'una companyia, la por a acarar-nos a una realitat diferent de la quotidiana, de la consolidada, a quelcom que no sigui allò que coneixem bé. Val més boig conegut, es diu, perquè els canvis comporten riscos i el que volem és eludir-los; no obstant els esports d'aventura, els perills no ens agraden. Sortosament també hi trobem companyonia i bona relació dins del món de la parella, més faltaria, però si volem que aquesta relació duri i no acabem de cuguços hi hem de ser damunt (no és el que et penses, pillo...) vull dir que l'hem d'anar conreant, com si fos una planta, una flor, altrament, esdevindrà mústiga en poc temps.

Després hi ha l'amor fraternal, la de pares i fills, germans, parents, etc. Aquesta classe d'amor és una convenció. Ep! no dic que estigui malament ni qüestiono res, però és una convenció, i és més cultural que afectiu, malgrat que a vegades hi trobem una gran afectivitat entre els membres d'una família, però també hi trobem històries horribles, moltes, massa.

Per això, a les arrels de la civilització judeo-cristiana hi ha un manament que diu Honraràs al pare i a la mare. Honraràs. No, "estimaràs". Javèh ja va trobar que era massa demanar que els humans "estimessin" els seus pares (també va obviar l'obligació d'estimar els fills) suposo que, ja aleshores, devia considerar que la relació paterno-filial seria tortuosa, entre altres coses perquè, com que no hem pogut triar ni els pares ni els fills, no sempre ens toquen aquells que ens haguera agradat de tenir. No va dubtar, en canvi -pobre il·lús- de reservar-se per a ell aquest setiment, tot monopolitzant-lo. Però vet-ho allà, si més no -i l'important- és la creació del concepte, concepte que després el cristianisme magnificaria fins al punt d'assolir una grandesa extraordinària, inèdita, universal, sobrehumana, divina... i utòpica (snif...), altre cosa és predicar... Em refereixo a l'amor que Jesucrist ens va ensenyar que deviem, no a ta mare, no a ton pare ni a ton germà ni al teu amic ni al teu veí, sinó al teu enemic...!!!

El que soscreeu aquesta crònica no té cap rubor en confessar que no és un bon cristià. Per això m'agrada molt una dita àrab en forma de pregària que diu així: Guarda'm Senyor dels

meus amics, que dels meus enemics ja me n'ocupo jo.

La veritat, però, és que l'amor, malgrat de ser una paraula tant i tant gastada, no sabem ben bé què és. Sabem que és un sentiment, no sabem si és un sentiment estrictament humà, però que ens agrada ser-ne l'objecte i que ens ho manifestin i que de vegades ens costa molt de manifestar-lo a la persona que és l'objecte del nostre. També coincidim a veure com una infàmia manifestar amor vers algú sense que sigui veritat, és a dir: fingir-lo. Ara, saber què és, definir-lo, entrar en la seva essència... això ja són figures d'un altre paner. El Pompeu el defineix com una inclinació o afecció viva envers una persona o cosa, en canvi la GEC diu que és una inclinació o afecció profunda. Com quedem: viva, profunda, potser ambdues coses? El diccionari de la llengua espanyola diu més o menys "vivo afecto o inclinación..." i des de fa poc, la Hiperenciclopèdia del grup EC, en resposta a les demandes d'informació plantejades per la nova societat del coneixement (que bé que sona) hi aporta quelcom, hi afegeix el concepte de desinteressat, que ho aclareix una mica però també ho complica i el de la atracció sexual, que ho complica però enriqueix en els supòsits. El punt comú de totes les definicions, curiosament és la "inclinació" i això sí que diu ben poca cosa i és ben poc aclaridor perquè tan puc inclinar-me sobre algú/alguna millor per besar-lo/besarla millor com per acoltellar-lo/(.....), posem per cas, perquè de l'amor a l'odi hi ha un pas, diuen, jo no ho sé. Total, que no n'hem tret l'aigua clara.

Ara, però, ve Nadal i els aires es vestiran d'una patina tan idíl·lica com irreal. Les cançons i els alens es barrejaran amb la fredor de la nit en un cant d'esperança i de bona voluntat. Les campanes dringaran al so de les nades i naltros menjarem i beurem i farem cagar el tió, i ens desitjarem -potser sincerament- èxit i felicitat i tant bon punt recuperats de la tovor de cor que ens provoca tot plegat, omplirem a vessar els contenidors amb els embolcalls de l'abundor i dels càrrecs de consciència -passades les pàsques vénen les basques- i cal desprendre'ns-en immediatament, tant dels embolcalls com de les basques.

El Nadal, tanmateix, és més que un esdeveniment comercial. Any rere any commemorem, diuen, el naixement de Jesús de Natzaret, un jueu que va canviar el món. No puc dir -de moment- ni salvar, ni redimir. Si fos així, creguin-me, no celebrariem cap Nadal, cada dia seria Nadal.

I per això, perquè cada dia no és Nadal, els desitjo de tot cor un bon Nadal.

LO PEP PELAT

Novetats editorials

"Història de la ciutat de Tarragona"

Per què es creà la Tarra-
co romana? Com era real-
ment? Si fou tan principal,
com va perdre aquella
esplendor que avui en-
cara es manifesta en les

restes arqueològiques? Els musulmans arribaren a ocupar la ciutat? Per què hi ha una catedral i un arquebisbat tan poderosos en el món medieval? Com actuaren els tarragonins en les guerres dels Segadors? I davant les tropes del rei Felip V? I davant Napoleó?. Aquestes i moltes altres preguntes trobaran la seva resposta, la resposta de l'autor si més no, en les pàgines d'aquest llibre. Un llibre d'història que aspira a divulgar de forma amena i científica una sèrie d'esdeveniments seleccionats que han condicionat la vida de la ciutat i dels seus habitants.

Autor: Antoni Jordà Fernández
Editorial: Cossetània Edicions
Col·lecció: El Tinter, núm 68
Preu: 13,50 euros

"Les Oblates 1939-1941. Presó de dones de Tarragona"

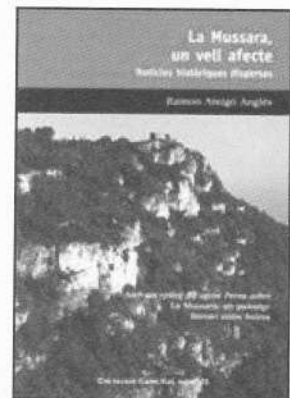

Les Obla-
tes, 1939-
1941. Presó
de dones de
Tarragona és
un recull de
dones repre-
saliades, una
narració del
mal viure en
aquell centre i

també un cant a la solidaritat. Entre les històries que s'hi llegeixen n'hi ha de molt doloroses; tanmateix, i en poques paraules, se'ns presenta la relació que hi havia entre les empresonades, una relació de companyonia i de complicitat. Dones catalanes i dones d'altres indrets que van viure les mateixes angoixes, però que les tenien separades. Dones que perdien les persones estimades assassinades sense pietat i de les quals ni tan sols es podien acomiadar, dones que fóren jutjades i condemnades a reclusió o a la mort en uns judicis sense sentit, amb càrrecs inventats i acusacions falses, amb denunciants empesos per l'odi.

Autor: Josep Subirats Piñana
Recerca: Pilar Poy Franco
Editorial: Cossetània Edicions
Col·lecció: El Tinter, núm 67
Preu: 18 euros

"La Mussara, un vell afecte. Notícies històriques disperses"

La Mussara
un vell afecte
resulta un ho-
menatge a les
terres i la gent
d'aquell terme
que havia es-
tat municipal
i ara és una
ruralia adscri-
ta a Vilaplana.
Fa més de

seixanta anys, l'autor encara havia vist alguna noia en una festa de Pasqua a ca l'Estudiant. quant el poble ja entrava en un coma profund, s'havia relacionat amb els Cassoles, el Pep del Pou, el Pere de l'Esteve, el Sebastià Magraner de ca l'Escolà, el Domingo Joanpere de cal Pistol, el Linus (lalinu) Estivill de cal Gendret, i amb algun Abelló, alguns Agostenc i algun altre Joanpere. No és un llibre d'història, però hi passa arran; no és un llibre d'onomàstica, però en parla; no és un llibre de llegendes, però n'explica. Aporta informacions demogràfiques novíssimes extretes de documentació eclesiàstica del segle XVIII a la qual no se sap que abans s'hagués tingut accés. És, fet i fet, el llibre d'un enamorat del paisatge, de la gent que s'hi mou i de la llengua que s'hi parla.

Autor: Ramon Amigó Anglès
Editorial: Rafael Dalmau Editor
Col·lecció: Camí Ral, núm. 25
Preu: 20 euros
Publicat amb el suport de:
l'Ajuntament de Vilaplana i
la Diputació de Tarragona.

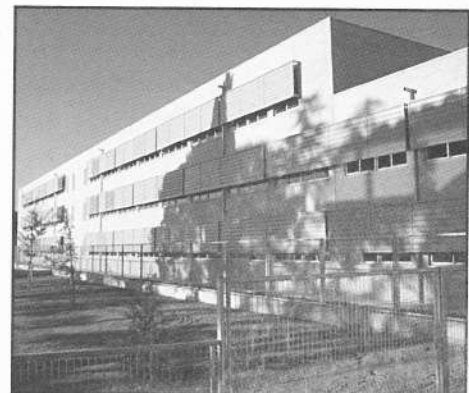
RAQUEL VIRGILI

L'IES JOAN PUIG I FERRETER, UNA REALITAT MOLT PROPERA

Aquest mes d'octubre s'ha inaugurat el nou edifici de l'IES Joan Puig i Ferrer de La Selva del Camp, a escassos deu minuts de Vilaplana. Aquesta nova instal·lació dona resposta a les demandes d'una comunitat educativa en constant creixement. L'institut de La Selva del Camp celebra enguany el seu desè aniversari, però fins el curs actual ha estat ubicat en un edifici de propietat municipal, a l'Hort d'Iglésies, amb evidents mancances d'espais i

d'infraestructures. L'augment en nombre d'alumnes i la imminència de l'obertura del nou edifici ha fet que aquest curs, per primera vegada, es puguin oferir a La Selva del Camp els estudis de Batxillerat - fins ara només s'hi podia estudiar l'ESO-. D'aquesta manera comptem amb un nou equipament educatiu de primer ordre a disposició dels selvatans i de tota la comarca.

JORDI SERRA FERRÉ, PROFESSOR DE
L'IES JOAN PUIG I FERRETER

Rutes per a caminar

UNA EXCURSIÓ DE FINALS DEL SEGLE XIX

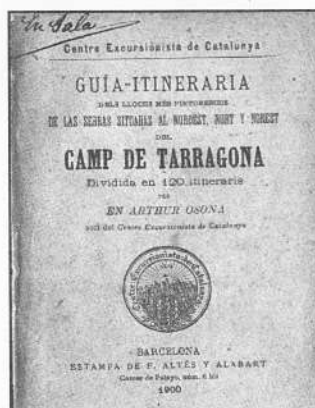
Aquest cop us presento una excursió que no he fet, però que m'ha semblat interessant de publicar a Lo Pedrís. És la transcripció d'una excursió que Artur Osona i Formentí (1840-1901), excursionista, geògraf, científic, soci del Centre Excursionista de Catalunya i autor de les primeres guies excursionistes de Catalunya, va fer entre els anys 1890 i 1899, i va publicar el 1900 a la pàgina 301 de la seva **GUÍA- ITINERARIA DELS LLOCHS MÉS PINTORESCHS DE LAS SERRAS SITUADAS AL NOROEST, NORT Y NOREST DEL CAMP DE TARRAGONA**. Fa així:

N.º 112

De Vilaplana a l'Albiol
3 hora 15 minuts

"Se surt de Vilaplana pel camí ral que va cap al N., y als 5 minuts se deixa a mà esquerra, O., lo camí ral, que baixa cap a la riera, que l'atravessa, y es lo camí ral que va a La Mussara, La Febró y Prades, en direcció NO.

Lo camí que va a l'Albiol porta la direcció N. y es lo de mà

dreta, que es lo que va també al Mas Cercós.

Luego, als 5 minuts més, se deixa a mà dreta lo camí que va a la casa de Mas Cercós, pera seguir llavors un carrerany, que deixant a pocs passos a mà dreta, a poca distancia, la esmentada casa, puja sempre en direcció E. en 50 minuts, al Coll de la Serra dels Mollats, qual altitud aproximada será de uns

950 a 1,000 metres.

En lo esmentat Coll se troba lo camí ral que de Prades va a Reus, en direcció sempre cap al E., durant 15 minuts. Als 15 minuts més, seguint la meteixa direcció E., se troba la pujada anomenada lo Recó de Vilanova, que té de seguir-se, pujant envers al E., durant uns 10 minuts, fins que se troba una bifurcació del camí. Allí se deixa a mà esquerra lo camí ral de Reus, que va envers al ENE., pera seguir llavors lo carrerany que's dirigeix envers al E., que es lo camí de mà dreta, que en cosa de 1 hora y 35 minuts portará al excursionista al enlayrat poble de l'Albiol. Altitud apr. 700 metres."

No he acabat de veure clar per on va passar el Sr. Osona, en tot cas, en un número proper, mirarem d'arribar a l'Albiol, a peu, per un camí o altre.

Que passeu unes bones festes!

ESTER BORRÀS GIOL

Caixa Tarragona

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS

Tel.977342832

mata@llauneria.com

LA SOLITUD

Us espanta la quietud?

Tant de soroll, tant de brogit,
a mi ja mai m'ha plagut.
A mi em relaxa el silenci de la nit.

Si hi ha un soroll, si hi ha remor,
ja molta gent té por.

Ens conhorta més la ment
un silenci que un llarg parlament.

Es dubta molt dels xerraires.
Perquè tant de soroll de plats
per tan poques viandes?
Hi ha silencis molt eloqüents.

A voltes, aneu on hi hagi calma, tranquil·litat.
Algun cop aïlleu-vos si és precís, allunyeu-vos.
Us sentireu més lliures, amb més llibertat.
Feu-ho, proveu-ho, mobilitzeu-vos.

No és el mateix sentir el cant d'un ocell engabiats,
dins la vostra llar tancat,
que sentir-lo lliure dins el bosc i l'arbrat ...

BALTASAR JOANPERE

CONTES A LA VORA DEL FOC

A la Maria del Carme sempre li han agradat les dites, n'ha recollit més de sis-centes, algunes de molt antigues i d'altres que ha anat afegint perquè les ha sentit aquí o allà.

En les properes edicions de "lo Pedrís" les publicarem agrupades per temes.

La conversa sobre la seva infantesa ha estat molt fluïda i amena. Pinzellades, records molt vius, anècdotes d'un temps proper, i alhora molt llunyà, que va viure amb ulls de nena i que avui comparteix amb nosaltres. Gaudiu-ne!!

MEI SALVAT

• LA GUERRA

Vam passar molta gana, però anàvem pel tros, agafàvem llenya per fer foc i menjàvem ametllons o espigolàvem una cosa o altra. Quan anàvem al refugi del costat del pont de Mallafré, sentíem megàfons que parlaven des de la Mussara: "Rojos, pronto bajamos". I ens deïen que hi havia mòros a la Mussara, perquè Franco venia del Marroc. Teníem molta por. Un dia que vam veure l'aurora boreal, ens vam pensar que ja havia arribat la guerra.

La crema de l'església

Van pujar a cremar el campanar. Van dir que eren els de la FAI. Van manar que abaixéssim les persianes i tothom es quedés a casa. Ajudats pels veïns, vam haver d'obligar el padrí a entrar a casa: volia defensar amb la vida, el que havien fet els seus avantpassats. (Els Huguet eren de Sta. Maria, havien arribat a Vilaplana per construir el campanar, i s'hi van quedar a viure, perquè no els van acabar de pagar el que els devien).

• L'ESCOLA

Cada dia a l'entrar al cole havíem de cantar l'himne espanyol:

-Viva España

La patria con Numancia
decidió morir

España es inmortal

Flandes fué noche

Lepanto i Trosol

sigue su curso el río

sin volverse atrás

Patria mil muertos

suframos por ti

somos el cauce abierto

en la inmortalidad.

Ens pegaven molt i per tot. Si se'ns escapava una paraula en català pagàvem 5

Fotografia cedida per M. del Carme Mestre

cèntims. Teníem tanta por que, tot i saber-la, no podíem dir la lliçó.

• LA PEPETA LLAUNERA

La Pepeta llaunera venia d'Alforja i posava nanses als pots de conserva. També comprava pells de conill: "-Compro pells de conill! - cridava. I per cada una et donava una agulla de cosir.

• ELS PERICOS

Preníem una cadira i anàvem a la plaça per veure "els Pericos", uns gitanos que cantaven, explicaven coses i feien ballar un ós :
- "Baila, baila Nicolà, Nicolà de la Rossi"

• EL PARE

El Pare sempre em deïa :

- Vivim en un país privilegiat: no tenim bèsties feres, ni temperatures extremes, ni huracans, ni "terremotos", i és veritat.

• EL NADAL

Quan sortíem de missa major anàvem a veure els pessebres per les cases i cantàvem aquesta cançó:

Nadal, Nadal

Un pas de pardal, s'allarga el nou dia.

Nadal, Nadal.

A l'home mortal revé l'alegria.

Cantem i ballem, saltem i brinquem,

deixem la tristesa.

Fem ara germans, donant-nos les mans,
fluir la infantesa.

Oh! Que dolça s'ha escampat

la llum d'or d'un jorn que avança.

Porta als ulls nova esperança.

Porta al cor nova bondat.

El temps sant és arribat,

amb el fred, la neu i el gebre.

Les figures del pessebre,
una a una van tornant.

La dona que renta, la vella que fila,

el brau caçador que sempre vigila,

La noia que porta la gerra i el pa.

I aquell pescador que al riu va a pescar.

El vell que la terra remou amb catxassa,

I el que es veu el vi de la carbassa.

També els tres pastors que es fan el sopar,
que es couen les sopes i es llesquen el pa.

Figures eternes de vida senzilla

que eixiu de la llum, que al mig del cel
brilla.

Vosaltres al món porteu resplendor.

Oh!, fràgils figures de Nostre Senyor.

Les veu el diable que passa per allí. Oilí

Les veu el diable que va de camí. Oilí

Les guaita una a una, les troba sagrades.

La terra traspassa fent quatre gambades.

Les veu el diable i surt espantat.

La cua entre cames i a dins d'un forat.

Trepitgem-lo, trepitgem-lo, el diable tan
roí.

Trepitgem-lo, trepitgem-lo, que no en quedí
ni un bocí.

Trepitgem-lo, trepitgem-lo, que mai més
torni a sortir.

• LA IL·LUSIÓ

Nosaltres no teníem res, però potser érem
més feliços que ara, perquè, per tenir, te-
níem il·lusió. Ara tenen de tot, però no els
fa gràcia res.

Aprofito aquest espai per agrair a la Maria
del Carme Mestre tanta paciència com ha
tingut (fa molts mesos que tinc aquest ma-
terial). També vull agrair a la Rosa Cavallé
la tasca de passar el material manuscrit a
l'ordinador i ordenar-lo per temes.

MARIA DEL CARME MESTRE HUGUET

ORIGENS DE LA FEBRÓ I FORMES DE VIDA DURANT EL SEGLE XX (1a PART)

Aquest llogarret de les muntanyes de Prades, tan ben conservat, té unes seixanta cases i fa cent anys o menys que hi havia una dotzena de masos habitats.

Siurana, darrer reducte sarraí a Catalunya, va caure en mans dels exèrcits cristians el 1153 i sembla que dos anys abans les forces de Ponç i Ramon de Cabrera arribaren a la Febró. La forma documentada més antiga del nom del poble és "ipsa febror", citat pel Llibre blanc de Santes Creus (Barcelona 1947) ja el 1163. La mateixa forma es repeteix en anys successius als Manuals d'Actes Notarials de Capafonts, que es conserven a l'Arxiu Arxiepiscopal de Tarragona. Entremig d'ells hi trobarem documents de la Febró, atès que eclesiàsticament era sufragània de Capafonts. Així en un llibre d'òbits del 1561 s'hi escriu: "En la lloc de Capafons i delle febror". La forma "febró" ja es troba el 1500 en un manual notarial. En un llibre d'òbits del 1565 apareix una curiosa forma, que deu ésser una senzilla etimologia popular: "la febrosa". I en els dos segles següents "la febró" i "la febrosa" s'aiguabarregen en els llibres eclesiàstics consultats. Es veu que algú es va inventar unes suposades febres malignes que hi hauria hagut a la Febró (1).

Quina etimologia té el nom del municipi? Segons l'autoritat de Joan Coromines a l'Onomasticon Cataloniae (volum III, Barcelona 1995, pàg. 158) s'hauria dit "villa fabrorum", o sia "vila dels ferrers o fusters", dels artesans. No en tenim constància clara, tot i que Francesc Gras i Elias a *Historia de los lugares, villas y ciudades de la provincia de Tarragona* (1907) hi parla d'una petita indústria d'escombres i senalles i Coromines insisteix en la importància dels carboners i fargaires.

La reconquesta cristiana va anar avançant a poc a poc. Dalt de les muntanyes devia ésser difícil de construir-hi cases, descobrir-hi fonts o bé artigar el bosc per tenir conreus per a menjar. Per això segons El fogatge de 1497 (Barcelona 1991, volum II pàg. 299), a cura de Josep Iglésies, només s'hi esmenten dos caps de casa: en Peyrot i Nicolau Roca, que, si eren caps de família, podien donar deu habitants a la Febró.

Però mig segle després el mateix Iglésies dins El fogatge de 1553 (Barcelona 1981, vol. II) ja hi situa divuit caps de casa, que podria significar que la població s'acostava o arribava als cinquanta habitants. Són els següents:

Gabriel Alemany, Pere Alsamora, Joan Amorós, Joan Estivill, Joan Eixemenó (Gimeno?), Ferrer, del Mas, Na Grasa, muller d'en Mateu Gras, Pere Gincosa, major (Juncosa), Pere Gincosa, menor, Gabriel Martorell, Mestre, granger, Joan Pere, Mateu Roca, Jaume Sobiroso, Joan Sobiroso, Pere Sobiroso, batlle, Vallverdú, Pere Vilar

Tots aquests cognoms ja no hi eren durant el segle XX. Només s'ha conservat Martorell, que el duu, per exemple, Joan Martorell i Salvadó, de cal Gran. A través de la toponímia trobem que el segle XVI hi havia el mas d'en Vilar i el XIX el tros d'en Roca. Els cognoms Estivill i Joanpere es troben de molt antic a la Mussara.

Continuant les xifres de població aportem, gràcies a Pierre Vilà, Catalunya dins l'Espanya moderna (Barcelona 1966, volum III) que la Febró el 1718 tenia 93 habitants. Recordem que en segles reculats les pestes havien delmat els habitants de Catalunya. Segons Josep Iglésies a *El movimiento demográfico en Catalunya durante los últimos cien años* (Barcelona 1961) el 1857 el cens era de 311 habitants; el 1900 de 316; el 1920 de 248 i el 1936 de 191. Els censos posteriors ens donen 180 habitants (any 1940), 128 (any 1950), 86 (any 1960) i 45 (any 1965). Després encara ha minvat més, però el fet que hi hagi hagut nous empadronaments de fills de la Febró o de forasters, una part dels quals no hi viuen, ha permès de mantenir un equilibri demogràfic i sobretot conservar el municipi.

A la immediata postguerra les males collites, els preus baixos i la pressió d'uns suposats maquis, que eren al capdavant bandolers, dits Patacons, va fer que s'anessin buidant sobretot els masos, ja que la mateixa guàrdia civil els incitava a marxar perquè els Patacons no trobessin refugi.

Entre els masos que molt probablement s'havien habitat durant el segle XX esmentarem els següents: mas de Casals,

mas de la Cova, Mas dels Frares, el famós i històric, avui lloc de rehabilitació de drogoadictes i que havia restaurat el banquer i mecenes de Reus, Evarist Fàbregas. Després hi passà a residir el coronel en cap del campament militar de "Los Castillejos". Restà abandonat i mig malmès fins que el comprà la Generalitat de Catalunya. Havia estat fins el 1835, quan hi va haver la desamortització dels convents, una granja d'Escaladei i també s'anomenava mas de la Pineda, ja que hi havia un bosc magnífic. Els altres masos són: mas d'en Fum, mas de l'Helena, mas del Mansó, mas del Muntanyès, mas del Panxó, mas del Panxonill, mas d'en Porrera, mas d'en Serol, mas de la Verda, mas del Xapando i mas del Xollat.

A més a més hi havia el caseriu anomenat masos de Galseran amb cinc masies agrupades: cal Bernat, cal Joaquim, cal Perdiu I, cal Perdiu II i cal Po. Avui només un dels masos és habitable, però les planes del voltant són ben conreades amb cereals. No hi ha documentació gaire antiga d'aquest llogarret que sospito que devia construir-se a finals del segle XVII, ja que la primera citació que tenim és d'un llibre d'òbits del 1728.

També cal recordar tres molins, dos dels quals eren dins el terme i el tercer molt a la vora. Eren el Molí de la Febró, davall el mas de la Verda, i que es mantingué actiu fins a mitjan segle XX o més enllà. Molí dels Canals, que sempre s'havia vist enrunat i era a la punta de la Parada del Vent, i els Quatre Molins, dins l'antic terme de Siurana. Hi molien quatre de reng amb la mateixa aigua. Sembla que tant l'amo com el moliner eren de la Febró. Era situat sota el mas d'en Ribelles, terme de Siurana. **(Continuarà)**

(1) Totes les informacions són tretes del meu treball *Toponímia del terme municipal de la Febró*, "Boletín Arqueológico", Real Sociedad Arqueológica Tarraconense, fascicles 121-124, anys 1973-1974, pàgs. 163-192. Klaus L. Eberhardt, un alemany que va viure llargues temporades a la Febró, va transcriure dues recanes del poble, un "Apeo" (1851) i un "Amilloramiento" (1861), amb comentaris en anglès. Klaus va morir, però em va fer arribar còpia de tots dos.

ALBERT MANENT

BYTES EN PROJECCIÓ

Un any més s'acosta l'època de la compra compulsiva, altrament coneguda com a Nadal. Sarcasmes maldestres a banda, l'electrònica domèstica ocupa un important lloc en les despeses d'aquests dies. Segurament en moltes cases dels que llegiu aquest comentari arribaran una televisió de pantalla plana, un TDT o, com no, consoles i videojocs de les darreres generacions demanats per petits i, sí, també pels adults.

Xbox, la nova Wii de Nintendo o, ja al març, la Playstation 3 ocuparan un lloc a les habitacions de les nostres llars sense oblidar els PC's, aquells aparells que diem que serveixen per treballar per justificar les hores que ens hi passem al davant.

No, no us heu equivocat de secció. Aquesta és la pàgina del cinema. Aquest preàmbul tan llarg com les escenes inicials dels films de James Bond serveix per presentar el tema d'aquest número: la relació que hi ha hagut entre el cinema i els videojocs. Lamentablement no tinc bones notícies. Aquesta interacció, si bé que rentable, no ha aportat precisament joies al setè art. Més aviat el contrari.

Primer fou la incipient indústria dels videojocs dels vuitanta qui va nodrir-se de les grans produccions de Hollywood per vendre els seus productes. Segur que els més "veterans" recordareu aquells cintes

de cassette i el seu insofrible xiulet. La relació es va refredar a principis dels noranta amb l'arribada de les primeres consoles però actualment resulta impensable pensar en una gran producció sense el seu homònim electrònic.

Però vull analitzar la direcció contrària, és a dir, pel·lícules realitzades a partir de videojocs. Les avantatges són diverses però la principal és un públic potencial que coneix bé el producte amb el conseqüent estalvi en publicitat. Recordem que la indústria del joc electrònic ja factura més que la del cinema. A més, si hi afegim l'estrella del moment tenim un combinat amb força possibilitats d'èxit... malgrat totes les deficiències posteriors.

Les primeres conversions van venir de la mà de Super Mario Bros (1993), Double Dragon (1994), Street Fighter (1994) o Mortal Kombat (1995) -aquesta darrera compta amb tres sequel·les-. Si aquests títols no us sonen no cal que us preocupeu. Del tot prescindibles, podreu trobar-les en les seccions més amagades dels videoclubs o bé són passades amb nocturnitat i traïdoria per televisió. Les seves característiques: guions de fer riure traint fins i tot l'esperit del videojoc, violència absurda i efectes especials molt discrets.

L'acollida tèbia va fer que els productors s'ho pensessin dos cops però vet aquí

que van trobar la solució. Si hi afegim una heroïna de bon veure potser la cosa millora. No s'hi van escarrassar gaire com veieu. Així van aparèixer Tomb Raider (2001 i 2003) i Resident Evil (2002 i 2004) protagonitzades respectivament per Angelina Jolie i Milla Jovovich tot donant formes a Lara Croft i Alice, personatges ben coneguts pels aficionats al pad de control. La primera ve a ser una mena d'Indiana Jones femenina mentre que la segona dedica la seva existència a lluitar contra zombies. Disposen d'uns efectes especials correctes i d'uns guions lineals i previsibles.

La darrera fornada la protagonitzen títols com House of the Dead (2003), Doom (2005), Alone in the Dark (2005), Bloodrayne (2005), Silent Hill (2006) o DOA Dead or Alive (2006). Atenció, alguns d'aquestes cintes, a banda de seguir els paràmetres anteriorment comentats, són considerades de les pitjors de la història del cinema. Crec que això ho diu tot però us reservo l'oportunitat de descobrir-les.

Segurament ens trobem davant l'aparició d'un subgènere que ben aviat tindrà noves incorporacions i que ja ha deixat empremta en una estètica visual molt concreta que predomina clarament en els gèneres d'acció i terror. Això sí, esperem que el futur tracti millor als soferts espectadors.

JOAN ROVIRA

iberCaja

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

LA GESTIÓ DE L'AJUNTAMENT A L'ABAST DELS VEÏNS

L'equip de govern de l'Ajuntament de Vilaplana desenvolupa una política de comunicació i manté una informació directa envers els ciutadans com no s'havia fet mai abans al nostre poble. L'equip de govern actual posa a disposició dels veïns periòdicament la feina feta pel consistori mitjançant reunions obertes a les quals s'invita tota la ciutadania. El 27 d'octubre passat, a la Casa de Cultura, es va fer la darrera trobada, en la qual es va fer balanç de l'actualitat municipal des de la trobada anterior, duta a terme el mes de març passat. D'entre els molts temes tractats, cal destacar-ne els següents:

L'ampliació de l'escola

Les obres d'ampliació de l'escola que s'estan executant són un projecte important, que representa pràcticament doblar l'espai actual de les aules i que permetrà disposar d'un equipament adequat i modern per a les necessitats dels mestres i els nens i nenes de l'escola.

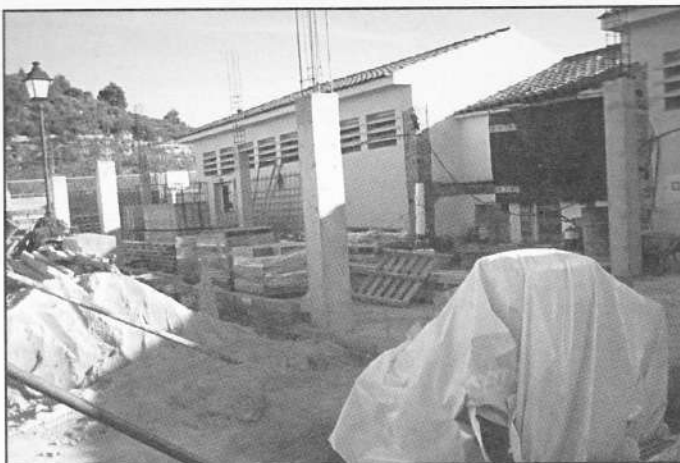
El promotor i responsable de la bona marxa i de la correcta execució de les obres és el Departament d'Educació de la Generalitat. Esperem que es desenvolupin amb normalitat i no tinguin cap contratemps ja que, després de començar amb retard, han estat aturades més d'un mes per qüestions administratives derivades de la seva contractació, segons va manifestar el director dels Serveis Territorials del Departament d'Educació.

L'equip docent, els mestres i els nens i nenes són els que pateixen les conseqüències de la problemàtica de l'obra. Per tant, l'Ajuntament continuarà vetllant per la bona marxa de la millora i perquè puguin fer ús de les instal·lacions com més aviat millor i puguin realitzar les activitats diàries a l'escola amb normalitat absoluta.

L'Agenda 21 de Vilaplana

L'Agenda 21 és un procés de participació ciutadana en el que intervenen ciutadans i administracions per establir un seguit d'accions que resolguin les principals problemàtiques ambientals, garanteixin el desenvolupament sostenible del municipi i que permeti avançar cap a una societat més responsable i compromesa amb el medi i la població.

En la reunió del 27 d'octubre passat es va informar que l'Ajuntament de Vilaplana s'ha incorporat al programa d'ajuts de la Diputació de Tarragona per a l'elaboració de les agendes 21 locals, i compta amb una subvenció de 13.000 €. També es va informar als presents de l'evolució de la

feina que realitza en aquest àmbit l'empresa La Vola, de Manlleu. Aquesta empresa és l'encarregada de desenvolupar els treballs que s'exposaran en la presentació pública prevista per al pròxim 30 de novembre per tal de debatre'n la diagnosi i les accions proposades.

El Pla d'Ordenació Urbanística

El Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) de Vilaplana és la norma legal que estableix el model d'utilització del sòl del nostre municipi per als propers anys i a llarg termini. Aquest document sorgeix d'una definició prèvia de les diferents alternatives d'ordenació del territori del terme municipal i s'aconsegueix amb la participació ciutadana, la divulgació i el contingut dels treballs i obrint períodes d'al·legacions, suggeriments, propostes o alternatives al llarg de la preceptiva informació pública.

Un cop realitzats tots aquests passos, l'Ajuntament de Vilaplana va aprovar provisionalment el POUM en la sessió plenària del 25 de juliol passat per majoria absoluta de l'equip de govern i amb els vots en contra de l'oposició. Mentre que l'equip de govern considera que aquesta planificació resol satisfactoriament i amb consens social les expectatives de futur del nostre poble, els regidors del PSC hi van votar en contra per la quantitat d'errors que diuen que presentava el document i el regidor de CIU pels canvis importants que presentava el document respecte a l'aprovació inicial. Finalment, en un temps rècord de menys de tres mesos, amb les vacances pel mig i en contra el pronòstic de l'oposició, la Comissió d'Urbanisme de Tarragona va aprovar definitivament el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Vilaplana l'11 d'octubre passat.

Aquest Pla entrarà en vigor el dia després de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, mitjançant un text refós i amb les consideracions efec-

tuades per la Comissió d'Urbanisme.

Actuacions immediates

L'obra Pavimentació i serveis al carrer de Sant Sebastià i plaça de la Vila es troba en procés d'adjudicació amb un pressupost de 180.000 € i compta amb una subvenció de 153.000 € que correspon a un 85% del pressupost de l'obra. Aquesta obra és

continuació de l'obra anterior i pretén la millora de tots els serveis: aigua, gas, electricitat, etc, i la renovació del paviment.

L'obra de Col·locació d'un ascensor a la Casa de Cultura també es troba en procés d'adjudicació amb un pressupost de 82.510 € i una subvenció de 78.285 € que correspon a un 94,88 % del pressupost de l'obra.

Aquesta obra té per objecte l'eliminació de les barreres arquitectòniques a la Casa de Cultura i al Casal Vilaplanenc. El nou ascensor donarà servei a les dependències de la Casa de Cultura com la llar de jubilats, la sala d'exposicions, el telecentre i la biblioteca, i també a la sala d'espectacles del Casal Vilaplanenc.

Per tant, aquesta millora solucionarà tot d'una el problema d'accés que tenen aquests dos edificis públics i que afecta a les persones grans i a les persones amb dificultats motrius.

L'obra d'ampliació de la xarxa de gas i del canvi d'ubicació del tanc de gas compta amb un pressupost de 118.000 €, i té una subvenció de 71.083 € de la Diputació de Tarragona per a la realització de l'obra civil. La diferència, que correspon al cost de l'obra mecànica -dipòsits, canonades, accessoris, etc-, va a càrrec de la companyia gasista TOTAL, per la qual cosa tota l'obra tindrà un cost zero per a l'Ajuntament.

Les obres d'ampliació de la xarxa de gas als carrers del Dr. March, de Jaume I i al passeig de la Mussara les emprendre l'Ajuntament per administració pròpia i s'ha previst que comencin el final de novembre de 2006. El canvi d'ubicació del tanc de gas respon a la necessitat d'evitar el trànsit de mercaderies perilloses pel mig del poble i es farà tan aviat com es disposi dels terrenys al costat de la carretera T-704, a la sortida del poble en direcció a la Mussara.

TOMÀS BIGORRA I MUNTÉ . ALCALDE
VILAPLANA, NOVEMBRE DE 2006

LA DIPUTACIÓ INFORMA

La Diputació de Tarragona posa en marxa una eina per treballar la responsabilitat social entre tots els agents implicats

Neix el Fòrum de la Sostenibilitat.

El Fòrum de la Sostenibilitat és una nova eina de treball que lidera la Diputació per donar veu al territori del Camp de Tarragona i de Terres de l'Ebre i tractar els temes clau que l'afecten per avançar cap a la sostenibilitat, tot fent-ho des del territori i amb el territori, acollint-hi el món educatiu i universitari, les entitats locals, la societat civil, el món de la comunicació i els sectors econòmics compromesos amb la Responsabilitat Social Corporativa (RSC).

En els anys d'aquest tomb de mil·lenni, els canvis polítics, econòmics, socials, culturals i ambientals han creat problemes nous, que precisen respostes innovadores per part de les Administracions Públiques. La Diputació de Tarragona vol jugar un paper actiu des de la innovació, la participació i les tecnologies, en clau de cooperació i tenint en compte que el Desenvolupament Sostenible és objectiu bàsic de la Unió Europea. De fet, la Diputació, treballa per la sostenibilitat des de fa temps, mitjançant la trajectòria i l'acció desenvolupada en el si de la Unitat de Medi Ambient del Servei d'Assistència Municipal, amb la seva assistència tècnica i especialment amb el programa de suport per a l'elaboració de l'Agenda 21 per part dels municipis, el Consell per al desenvolupament Sostenible CODAT21. Aquests són els factors que constitueixen l'antecedent i precedent més immediat d'aquest Fòrum de la Sostenibilitat.

Participació i Estratègia Conjunta

Veient les necessitats i la realitat que ens envolta s'ha arribat a la conclusió que cal dissenyar una estratègia conjunta que permeti consolidar i potenciar la col·laboració entre les Administracions Locals (Diputació,

Consells Comarcals i Ajuntaments), el món educatiu i universitari, la Societat Civil (cambres de comerç, sindicats, col·legis professionals, ONGs, etc.), el món de la comunicació i els sectors econòmics.

L'objectiu principal d'aquesta estratègia és aconseguir un major grau d'eficàcia en les accions i configurar un model de treball capaç de donar resposta a les demandes de la societat actual a partir de la construcció d'un futur sostenible per als ciutadans. El Fòrum és un òrgan dissenyat per la intervenció d'Agents Socials, Econòmics, Experts en la matèria, representants dels Ajuntaments i de la Diputació i els ciutadans en general.

El Fòrum donarà veu a temàtiques especialment rellevants a les comarques de Tarragona. Així, el tema de l'any acadèmic 2006-2007 serà l'aigua, conscients de la seva escassetat a les nostres comarques i de la font de vida que suposa. Per a l'any 2007-2008 es preveu el paisatge, un dels grans valors del territori del Camp de Tarragona i de Terres de l'Ebre.

EL FÒRUM DE LA SOSTENIBILITAT

La Diputació de Tarragona crea i lidera el Fòrum de la Sostenibilitat entent-lo...

- com un espai de trobada on els ciutadans, la universitat i el món educatiu, els sectors econòmics, el món de la comunicació, les entitats locals i totes aquelles entitats i col·lectius que formen la societat civil es trobin i obrin un debat i reflexió de les temàtiques més rellevants en matèria de territori i medi ambient d'aquestes comarques;

- i com un espai on es proposin, es coneguin i es donin a conèixer les millors i els processos de sostenibilitat que s'estan duent a terme en aquests municipis i comarques, tot potenciant les solucions i actituds socialment i ambientalment responsables.

Amb el Fòrum de Sostenibilitat, doncs, la Diputació de Tarragona vol donar veu al territori del Camp de Tarragona i de Terres de l'Ebre i tractar els temes clau que l'afecten per avançar cap al desenvolupament sostenible, tot fent-ho des del territori i amb els agents del territori, els quals no només hi viuen, sinó que també el senten, el coneixen, en viuen i el viuen.

Funcions i Objectius del Fòrum

En aquesta fase inicial, i per al primer any d'implantació, s'han definit com funcions del Fòrum que esdevingui un moviment per impulsar la sostenibilitat, la RSC i el coneixement entre la Diputació de Tarragona, la societat civil i les entitats locals. A més, el Fòrum vol afavorir el debat ciutadà en els aspectes rellevants del medi ambient i la Responsabilitat Social Corporativa (RSC), així com promoure la participació dels agents socioeconòmics i influir cap a unes actituds més responsables i sostenibles. Entre els Objectius establerts en el plantejament del Fòrum, destaquen els següents: esdevenir la veu del territori de les comarques de Tarragona en matèria de sostenibilitat i medi ambient i contribuir, alhora, a la sensibilització; encarrilar els impulsos de canvi que s'estan produint entre els ciutadans; permetre el desplegament d'un feix de polítiques en l'escenari polític de les ciutats; afavorir la transformació de la consciència ciutadana i dels agents del territori pel que fa al medi ambient i afavorir que es generalitzi el reconeixement de la problemàtica ambiental, entre d'altres; tot comptant amb els agents del territori.

DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

EL FET CASTELLER PUJA A VILAPLANA

Sóc casteller de la colla dels Xiquets de Reus des de fa dues temporades, més o menys, i el dia de la festa major, com recordareu, vam pujar a actuar. Una actuació que per mi va significar estrenar la plaça del poble.

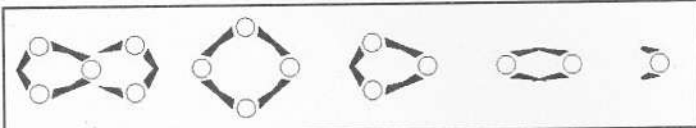
Els Xiquets de Reus vam descarregar amb solvència el 4 de 7, el 3 de 7, el 2 de 6 i el 5 de 6 net, a més d'un magnífic pilar de 5 i un pilar al balcó, amb l'Isma de segon i jo de baix. Una actuació interessant sobretot perquè es van poder veure diferents estructures. I és que parlar de castells és parlar sobretot d'estructures, no només del número de pisos. Aquestes són les que vam fer a l'actuació de la festa major:

- L'estructura del 4 és d'entrada la més estable. El tronc és més fort, els castellers s'agafen més amunt i si no es deforma és un castell que té corda. En el Concurs de Tarragona d'enguany, 15 dies abans de l'actuació a Vilaplana, vam descarregar un 4 de 8, el 6è que fèiem aquesta temporada. A Vilaplana el vam fer de 7 pisos.

- L'estructura del 3 és més delicada, es pot patir molt si es gira. El 3 de 8 és un castell molt difícil, l'any passat el vam recuperar després de 7 anys de no fer-lo. A la plaça del poble el vam fer de 7 pisos.

- L'estructura del 2 és encara més delicada, l'altura màxima sense folre que mai s'ha descarregat és el 2 de 7. Nosaltres el vam fer de 6 altures.

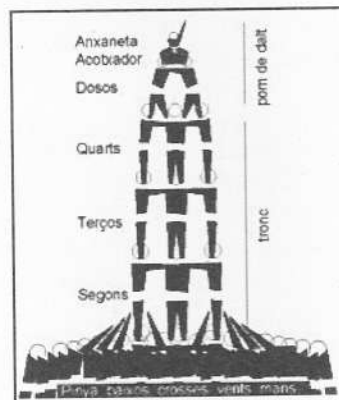
- L'estructura del 5 té la dificultat que treballa com un 3 al que se li arrepenja un 2 al darrera. A més, requereix més castellers i molta més pinya. L'últim castell abans dels pilars va ser un 5 de 6, però amb una peculiaritat. Era un castell net, és a dir, sense pinya. Per això voltàvem el castell amb les mans aixecades. Era el mateix tronc que el del 5 de 7

però baixat un pis.

Tant el 2 com el 5 es consideren superiors a la seva gamma. Si parlem del 5 de 7 podem considerar-lo "castell de 7 i mig" perquè és clarament superior al 4 de 7 o al 3 de 7.

- Els pilars són l'estructura més difícil de totes, s'ha d'aguantar l'equilibri sense cap referència. Les actuacions sempre s'acaben amb

un pilar, nosaltres vam fer el de 5. El pilar de 5 és el nostre límit des de fa molts anys. Una vegada, l'any 98, vam carregar el de 6 i ni tan sols el vam poder descarregar.

Per acabar, vull agrair que la gent es posés a la pinya. No és un tòpic que tothom és necessari. La pinya és tant necessària pel castell com el sac per aguantar les avellanes. Si la pinya no apreta el castell s'obre per la base i s'enfonsa. La suma de les forces de tothom també alleugereix moltíssim el pes als baixos i crosses, que són els que formen l'últim pis del castell. Tothom és benvingut en una colla, perquè per poca força que facin és la suma el que conta. Hi ha castells que no es poden fer perquè no hi ha prou pinya. I no és per res, però els Xiquets de Reus estem en un gran moment. Creixent com a colla, recuperant grans castells i amb molt bon ambient. Enguany hem celebrat un bon paper en el Concurs de castells de Tarragona gràcies a haver coronat el 2 de 8 amb folre, el petit forrat, un castell que no fèiem des del 98.

Així que ja ho sabeu, si us n'han agafat ganes, a Reus teniu la vostra colla, la del Baix Camp, la de la camisa avellana!

JORDI BADIA CABRÉ

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

RESULTAT DE LES ELECCIONS A VILAPLANA

La pàgina Web del Parlament de Catalunya publica els resultats provisionals de les eleccions al Parlament 2006. A les 21.34 hores es feien públics els resultats de les eleccions a Vilaplana, en les que destaca l'altíssima participació ciutadana, amb un 87,12% de votants i en les que ha guanyat CiU amb un estret marge d'un 0,54% per sobre d'ERC.

Comparant-les amb els resultats de les eleccions de 2003, en aquestes CiU baixa un 5,67%; ERC baixa un 2,5%; el PSC puja un 2,77%; ICV-EUiA puja un 3,24%; el PP puja un 1,09%; el POSI puja un 0,27%; IR-PRE baixa un 1,06% i Ei-ADD baixa un 0.80%:

NOTA: Dues curiositats de la jornada. Per un costat tenim que Vilaplana amb una participació del 83'17% va ser el municipi de la circumscripció de Tarragona amb el percentatge més alt de votants i per l'altre constatar que era la primera vegada que una veïna del nostre poble, Noemí Aymamí Ortiz integrada a la candidatura de PSC-CpC, concorria a unes eleccions al Parlament de Catalunya.

LA REDACCIÓ

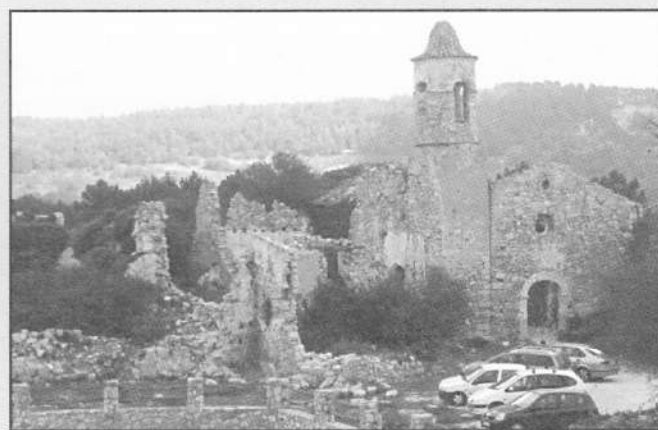
S'APROVA EL PRESUPOST PER RESTAURAR LA MUSSARA

Nou pas per recuperar l'Església de Sant Salvador.

El Diari de Tarragona del 9 de novembre es feia ressò dels acords municipals aprovats a l'últim ple de l'Ajuntament de Vilaplana. El consistori va aprovar la memòria valorada per la restauració de l'església de Sant Salvador de la Mussara amb un pressupost de 269.116,76 €.

També es va aprovar el servei d'assistència municipal de la Diputació de Tarragona i el projecte d'obra i millora del camí dels Garrigots i el camí dels Canyars amb un pressupost de 34.520'59 € redactat pel Consell Comarcal del Baix Camp.

LA REDACCIÓ

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

NITS DE FESTA MAJOR

Aquest any, per la nostra Festa Major d'octubre ningú no pot dir que les nits hagin estat tranquil·les. Cada nit hem tingut música i de la bona: el Boletrònic'06 amb música electrònica, el Concert Jove'06 amb ska i reggae i, per últim, el típic ball de Festa Major amb l'Orquestra Gira-sol.

Aquest 2006, per segona vegada, el Grup de Jovens ha muntat dues festes. Per una part han muntat per segon any consecutiu la festa electrònica, però amb una novetat: ha nascut el Boletrònic. Una festa de música electrònica fent referència especial als bolets, (quasi bé la temporada dels bolets comença pels volts de la Festa Major!). I per altra banda el ja mític Concert Jove, després de tants anys tirant-lo endavant, enguany hem pogut veure i sentir tres grups amb els seus ritmes jamaicans: reggae i ska.

El Boletrònic'06 es va fer el dimecres 11 d'octubre a partir de les 12 de la nit. Hi vam poder presenciar una decoració de la sala del teatre molt original, tota plena de bolets per les parets i pel terra, com també el logotip de la festa, llums fluorescents ultraviolats, una carpa per als disc-jockeys i dues pantalles amb videoprojeccions (amb una curiositat, en una d'elles es donaven talls del programa "Caçadors de bolets" de TV3).

Els tres dj's de la festa van ser el Gerard F. de Riudoms (resident de la Sala Onphono de Riudoms), el Dj. Kalet i el Dj. Salva tots dos de Reus.

La festa es va anar animant i la sala s'anava omplint de mica en mica fins que quasi va estar plena. La música techno es va apoderar de la sala fins a altes hores de la matinada. Ben bé eren dos quarts de vuit del matí! Set hores i escaig de música electrònica...i ara fins el Boletrònic'07.

El divendres 13 vam tenir una vegada més "lo Concert Jove", i una altra vegada amb tres grups. Aquest any repetien els de casa, ara però amb un nou disc al seu currículum. Els vilaplanencs Set i mig feien la presentació del seu primer treball discogràfic amb la companyia reusenca Edicions Singulares. Els primers de tocar van ser ells, amb un públic nombrós, que va poder escoltar les seves noves cançons com ara "Emparrat" o "Hipocresia d'estat". Es van anar animant de valent, fins i tot a la meitat del concert van llençar samarretes per als seus fans més incondicionals. Després de fer un gran concert, van donar pas al plat fort de la nit, els Discípulos de Otilia de Barcelona. Amb un ska molt potent i tocant les seves cançons més mítiques, s'arribava a la meitat de la nit, amb la sala a rebentar de públic. Després de fer un llarg concert els Discípulos van donar pas a l'últim grup

Set i mig

de la nit: era hora d'escoltar els ritmes més calypso i latin-soul de la mà de la Família Torelli de la capital de la Terra Ferma. En resum, una nit plena de bona música; amb la presència d'un parell de paradetes de marxandatge dels grups i de productes de la Terra.com i, com no, de molt i molt d'ambient! La festa es va acabar a dos quarts de sis de la matinada.

I per acabar...dissabte 14 arribava el ball de Festa Major, a càrrec de la famosa Orquestra Gira-sol. Començant a mitjanit, la Gira-sol va fer una primera part dedicada a la gent gran, acabant amb el "ball de fanalet". Després un petit descans arribava la música més actual i moderna per engrescar el públic més jove. I així va ser, amb la sala tan plena com el dia anterior i tot el jovent entregat al cent per cent, van repassar el repertori habitual de l'Orquestra Gira-sol: cançons de la Oreja de Van Gogh, Amaral, el Canto del Loco, Mago de Oz i un recull de les clàssiques del rock en català. Després d'haver suat la cansalada...encara quedava la disco mòbil a càrrec de la mateixa orquestra fins a sortir el sol!

En definitiva...unes nits de Festa Major que conviden a repetir l'any vinent!

ABEL GUÀRDIA

COTXE CALCINAT A LA VIA PÚBLICA

Un cotxe i dos contenidors van quedar totalment calcinats la passada nit del sis de desembre, al carrer Dr. March, davant de l'hort de la Llevada.

El vehicle, un fiat Tipo amb matrícula de Tarragona i propietat de la Vanessa Aymamí, es trobava aparcad al costat

Fotografia cedida per Jordi Mariné

dels contenidors d'escombraries que sembla ser que van ser els que van propagar l'incendi. El cotxe, tal i com mostra la imatge va quedar reduït a ferralla.

LA REDACCIÓ

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

EL PREGÓ DE LA FESTA MAJOR

En primer lloc, bona nit a tots i a totes i moltes gràcies per haver vingut. Quan el Senyor Alcalde, en Tomàs, va vindre a casa i em va convidar a fer el Pregó de la Festa Major, la sorpresa va ser molt gran. Sí que he fet teatre, versos... etc. qui m'havia de dir a mi que a les meves velleses em dirien de fer una cosa així.

De moment vaig pensar, jo? Què faré pobre de mi; però, després de parlar un ratet... vaig contestar que sí, faré el que pugui.

I aquí estic. Què puc dir jo de la Festa Major que no sapiguem. Tots som del poble i qui més qui menys tots hem viscut les mateixes coses d'una Festa Major.

Molts de vosaltres i jo mateixa, tenim més records d'uns quants anys enrere que no d'ara. Ara sempre ho es Festa Major, la gent treballa, té diners, té cotxes, surten molts dies, es diverteixen... Nosaltres esperàvem la Festa Major amb il·lusió, ànsia, alegria...

A la vigília entre la matança del bou, repic de campanes i tronada a la carretera, allò feia festa.

Les mares ens trobàvem ...i tu què estrenes? Potser un vestit, potser unes sabates; tot l'estiu malament de peus perquè les sabates s'estrenaven per la Festa Major. Com que no es podia gastar gaire de vegades ens deixàvem les unes a les altres alguna peça de roba.

El jovent d'avui sempre estrenen i clar quina il·lusió voleu que els faci arribar a la Festa Major per estrenar alguna cosa. Tot a canvi molt dels nostres temps fins ara.

A Missa Major fèiem l'estrena, ja fa anys que a Missa tocava l'orquestra i quan erem a l'ofertori tocaven l'himne nacional, era emocionant. La mateixa orquestra en sortir feia sardanes a la plaça, o bé, de vegades a la sala de cal Ritu. Sembla que sàpiga greu de dir-ho però al nostre poble, sembla que les sardanes s'han perdut, ja no se'n fan, més ben dit no se'n ballen. La gent d'avui no hi té afició, estan molt ocupats... i els que en ballàriem no podem alçar els braços i les cames ben just, però pensem allò que, després d'un temps en ve un altre i segur que es tornaran a ballar, és la

nostra dansa.

A la tarda fèien ball. A casa sempre sortíem tots tres: el pare, la mare i jo.

Segur que alguns recordaran que el meu pare, fa més de 60 anys per la Festes Majors feia de cambrer a cal Ritu, cosa que anys més tard va fer el Jaume Damu i és perquè el pare treballava, després del ball, sopar amb un embut i au! tornem-hi cap al concert i després al ball de nit. La mare i jo anàvem una mica més tard, amb algun familiar o veïnes... les blaus...

Sempre venien orquestres bones, "els Planes Jomà", "els Planes de Martorell" o "els Fachendes". Als concerts hi havia vegades que cantaven bocins de sarsuela, cançó catalana i de vegades l'orquestra portava companyia de sarsuela i en lloc de concert feien sarsuela, a mi el pare em comprava els llibrets i cantàvem, quan anàvem d'excursió o l'any següent al plegar avellanes.

Aquí en aquesta sala de vegades, de tarda o després de sopar, jo alguna vegada feia teatre.

Al ball de nit fèien el ball de la toia i l'americana dels "guapos", les dones van a buscar a ballar als homes. Ara això ja no cal, es posen al mig i ballen tots junts. També està bé, perquè si una noia esperant que la traguessin a ballar es moria de son, ara pot ballar a tota hora.

A la mare li agradava ballar, al pare no gaire. I ella, la Francisca Manuela i altres, quan feien aquest ball anaven a buscar a ballar els joves d'aquells temps, el Pep Cama, el J. Carletes, etc..., jo m'enfadava i anava a dalt al cafè a dir-ho al pare, ell em deia ...ja baixo!! No va baixar mai, però un any va baixar a aguitar un rato el ball i es va trobar que rifaven la toia,

va comprar un número i casualitat la va treure ell, jo vaig pensar la mare que estarà contenta, però no ...sabeu què va fer el meu pare, em va treure a ballar a mi. La mare, també va estar contenta, però jo sempre he pensat si allò no va ser una mica de venjança.

Després de morir-se el pare, per mi les Festes Majors van

ser diferents, teníem els músics a despesa, i clar, primer era la feina. Arribar als llocs a mig fer... però la festa continuava igual.

Dels pobles veïns venien nois amb bicicleta a ballar i ens ho passàvem molt bé, després ja vàrem començar amb nuvis, casats però per la Festa Major ho seguïem tot i també quan ja teníem fills. Recordo que un any al ball de nit va marxar la llum, el Jaume Ritu va posar quatre espelmes i els músics violins i piano... un ball més fi!

Totes les Festes Majors, ens porten bons records i altres no tant, però la Festa Major s'ha de celebrar amb alegria i hasta l'any vinent si Déu vol, perquè a la gent gran les Festes Majors dels temps presents, ja no sens fa tant interessant perquè tot allò de 50 anys enrere que no ens perdiem res, ara fem i anem allà on podem i quan ho expliquem als nostres descendents és... com si els hi expliquessis una rondalla, nosaltres de Festa major en Festa Major i alguna vegada per Pasqua o a les festes de Nadal ball en gramola i cine a les festes i prou.

És per això que per nosaltres la Festa Major era un gran "aconteixement". Tot i això, farem la festa, la taula farà força goig amb la família reunida. Les cassoles ben preparades amb menjar après de les nostres mares, o bé, més modern que també en sabem fer ...veritat? Estrenarem o no el vestit, tots units farem la Festa Major i anirem, ...si pot ser a tot arreu. Desitjo a tothom que la celebrem amb salut i també força alegria, i si a l'any que ve arribem tornarem a celebrar aquest dia.

MARIA RUFINA

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANES
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

L'escola i l'ampa

ACTIVITATS EXTRA ESCOLARS DE L'AMPA CEIP CINGLE ROIG

Durant el primer trimestre d'aquest curs escolar 2006-07, l'Ampa del CEIP Cingle Roig ha ofertat una sèrie d'activitats regulars i extra escolars com són: l'Anglès amb Judit Espinosa; Iniciació al Teatre amb Jordi Mateu; Circ i Malabars amb Ildefons Vidal i Pilar de Vilallonga, Escolta-Art amb Eva López, Excursions i Natura amb Neus Sánchez i Jordi Fernández; Iniciació a l'Esport amb Sebastià Anguera, Dibuix i Manualitats amb Antònia Simó i, per últim, Taller de Contes amb Dolors Joanpere.

De tota aquesta oferta inicial de vuit activitats programades, s'han tirat endavant durant aquest trimestre quatre activitats: la d'Anglès, la de Teatre, la de Circ i Malabars i la d'Excursions i Natura, ja que en la resta que, en principi, havíem programat no hem tingut suficients nombre d'alumnes inscrits per poder fer-les amb un mínim de garanties.

Vagi des d'aquesta plana el nostre cordial agraïment i reconeixement a tots els monitors i monitores que van brindar-nos el seu treball, predisposició i suport a l'hora de tirar endavant aquesta rica programació educativa; independentment que s'hagi pogut fer o no fer totes aquelles activitats que teníem programades. D'altra banda, donem les gràcies als docents titulars del centre que ens han cedit molt amablement les instal·lacions escolars per tirar endavant la programació. També agraïm a la Junta del Casal i al Grup de Teatre vilaplanenc el seu suport a l'hora de cedir-nos desinteressadament la sala d'espectacles.

En quant a l'activitat de l'Anglès impartida

per la filòloga anglesa Judit Espinosa, cal assenyalar que hi ha dos grups de treball, en funció de l'edat, curs o nivell. El primer grup d'anglès es fa cada dilluns de les 17'15 a les 18'15 a una de les aules del CEIP Cingle Roig i el segon grup es fa cada dimecres a la mateixa hora i lloc.

En relació al Circ i Malabars, cal apuntar que es du a terme a través del Consell Esportiu de Baix Camp i que l'imparteixen Ildefons Vidal especialista en la matèria i la monitora Pilar de Vilallonga. També s'han fet dos grups de treball, un de Pàrvuls i l'altre de Primària, amb un total de 17 alumnes inscri-

ts. Aquesta activitat regular es fa primer i tercer dimecres de cada més de les 15 hores a les 17 hores i també es realitza a l'escola.

L'activitat de teatre que organitza i coordina Jordi Mateu, prou conegut per tots per la seva gran tasca en el món del teatre local, es fa els divendres i els diumenges a la tarda al Casal i es treballa junt amb la resta de nens i nenes del poble. De totes

formes, ja en parlarem més abastament en un altre article que us hem preparat al respecte.

Per últim, i en relació a Excursions i Natura, cal esmentar que es va fer una sortida el diumenge dia 29 d'octubre durant tot el matí al bosc de l'Olla amb Neus Sánchez i Jordi Fernández perquè els nens poguessin conèixer el món natural a través dels cinc sentits. Per aquest motiu, ambdós monitors naturalistes van preparar un dossier molt complet, acurat i didàctic per a cada nen inscrit anomenat "Caminant cap al Bosc de l'Olla amb els Sentits", en el qual els nens aprenien mentre gaudien. A més, el dossier anava precedit per un meravellós conte relacionat amb la natura i el món dels cinc sentits que va fer les delícies de petits i grans. El conte anomenat "Tots Plegats en fem un de sol..." "escrit amb gran sensibilitat i bellesa per la Neus també surt en aquest número 26 de "Lo Pedrís" i creiem que no us el podeu perdre.

AMPA DEL CEIP CINGLE ROIG

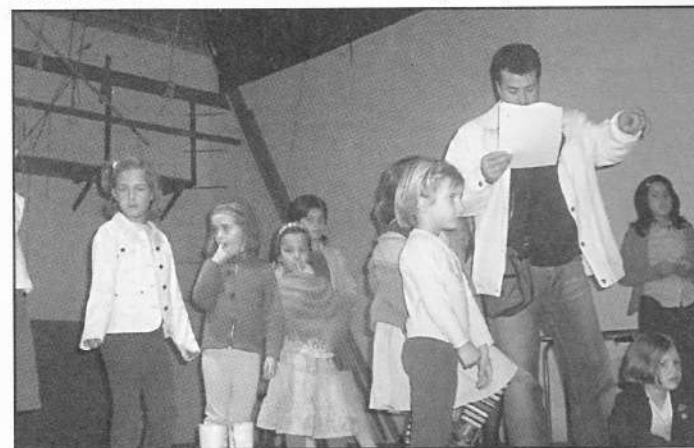
NENES I NENS DE VILAPLANA AMB EL TEATRE: "UNS PASTORETS"

Ara que ja estem més assentats en el funcionament de la nostra escola, una de les activitats que durant aquest curs volem dur a terme, des de l'AMPA, és el teatre. Creiem que aquesta pràctica és una molt bona eina de comunicació i al mateix temps comporta una complicitat entre els seus participants, ja que provoca un seguit de situacions i conjuntures que afavoreixen el creixement de manera col·lectiva.

Com en qualsevol joc d'equip, els seus participants tenen el seu paper dins d'aquest rol. Tothom assoleix el seu protagonisme en benefici del grup, la qual cosa implica que tant els "protagonistes" com "els secundaris" se sentin importants.

Així doncs, els membres de l'AMPA volem informar-vos que durant aquestes festes de Nadal els alumnes de l'Escola CEIP Cingle

Roig ens oferiran la representació d'uns "Pastorets". Aquest fet, però, no hauria estat possible sense la col·laboració de molts

nens i nenes del nostre poble, que de manera entusiasta s'han prestat a participar en aquest projecte. A ells, al Casal Vilaplanenc i al Grup de Teatre, que de manera desinteressada han col·laborat amb nosaltres, moltes gràcies.

**AMPA DEL CEIP
CINGLE ROIG DE
VILAPLANA**

Un conte per l'escola

TOTS PLEGATS EN FEM UN DE SOL...

En un país d'avellanes hi vivien en Fixis i en Fixat. Eren dos ulls d'allò més rodons i espavilats, que sempre volien veure-ho tot clar i que no tenien mai ganes de parpallejar per res. Es fixaven sempre en la immensitat dels colors del cel quan se'n va el sol, però també en com és una formiga quan s'enfada.

També hi habitaven en aquest país la família Palpa. No ho haurieu dit mai, però cadascun d'ells, que tots junts formaven una mà, podien saber si les coses eren rugoses, llises, punxents, si estaven mullades o si encara no havia plogut.

I no hi podien faltar en aquestes contrades els Pàmpols, unes orelles que podien sentir sense massa problemes el soroll dels arbres del bosc quan bufa el vent o les petjades d'algun animal quan es va acostant.

L'altre personatge que hi era famós era en Xato, un nas tan ensumador com refinat. Olorava des del perfum de les flors més boniques fins a les fortors que tapen del tot.

I encara n'hi havia un altre: en Txic i Txec, una boca que tastava i tastava i sabia de gustos com ningú. Sabia si els fruits eren dolços, amargants, salats o amb un punt de pebre.

Tots ells no es coneixien gaire, però un dia van decidir que ja n'hi havia prou: es reunirien i anirien a conèixer món. En Txic i Txec es va encarregar de fer les presentacions, però va resultar que només els Pàmpols es van quedar amb els noms. I només en Fixis i Fixat van saber com era cadascú. Només en Xato va saber quina colònia gastava cada un i només la Família Palpa van poder xocar la mà. Tot i així van començar a caminar perquè no era qüestió de quedar-se parat al primer moment, s'havien proposat arribar ben lluny, allí on els portés la claror del Sol i el soroll del dia, l'olor dels perfums i el tacte dels voltants. I si hi havia temps per tastar, també ho provarien.

Quan portaven una estona de camí, van arribar a un lloc molt especial: hi havia alguna cosa que feia un soroll de no estar-se quieta, brillava, estava fresca, mullava i s'hi sentia olor de terra. Tots es van espantar perquè podia ser qualsevol cosa,

no s'hi havien trobat mai i tots van córrer darrera una pedra ben grossa. Però allò seguia allí i no se n'anava.

Els primers que van sortir van ser en Fixis i Fixat, van explicar que d'allò tan estrany sortien peixos que saltaven i esquitxaven i que tot estava rodejat de verd per tot arreu. Aleshores els altres van començar a lligar caps: en aquell racó de país havien trobat a l'amiga Aigua que sempre bellugava i que donava humitat a tot allò que tocava amb la seva frescor. I tots van sortir de darrera de la pedra i es van posar a nedar amb els amics peixos i a saltar entre els arbres.

Veient el que havia passat, van decidir que mai més anirien per separat i que tot allò que sabia fer cada un d'ells ho compartiria amb els altres i que començarien a veure el món d'una altra manera, perquè tan important és veure, olorar i escoltar com saber del gust i del tacte de tot el que ens envolta. I entre tots van descobrir, que amb paciència, es pot veure l'olor de la farigola, es pot olorar el color de la terra mullada, es pot mirar el gust de la mel o es pot escoltar com punxa un floc d'avellaner.

NEUS SÀNCHEZ ROBERT

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

*Grup de
Teatre
de Vilaplana*

LA QUINTA DEL 56

VILAPLANA. 30 d'abril del 2006- D'esquerra a dreta: Josepa Cabré Salvat, Maria Cinta Porcà Ayora, Antoni Cardona Anguera, Encarna Navarro Molina, Sisco Espinosa Solà, Magda Montlleó Llauredó, Josep Ma Aixalà Aymamí, Carme Roselló Rosell, Joan Besora Cabré, Montserrat Pàmies Tost, Salvador Palau Masalles; Com a anècdota a recordar al febrer de 1956, es van enregistrar unes de les temperatures més baixes, Vielha: -20°C i Port de la Bonaigua: -26°C, a causa d'una onada de fred que va afectar a tota Catalunya i a gran part de l'Europa central i meridional. La quinta del 56 us desitja un Bon Nadal i un Felix Any Nou.

JOSEPA CABRÉ

NAIXEMENTS

Quim Albi Masdeu

Aurora Ros Mestre

Núria Virgili Ferré

Sílvia Fernández Moya

Anna Todó Queralt

NOCES D'OR

A Vilaplana l'any 1956 hi va haver sis casaments: el 12 de gener es van casar el Joan Masdeu i la Carme Juanpere. El 9 de febrer, el Serafí Bonet i la Provi Mariné. Després, l'Antoni Valle i la Montserrat Mestre. El 19 de maig, el Josep Prades i la Maria Huguet. El Josep Mariné i la Bàrbara Aymamí el 17 d'agost, i la Núria Mendizabal i l'Eugeni Huguet el 31 d'octubre.

MARIA RUFINA

CASAMENTS

Jesús Téllez Vázquez i Sabina Luna Mariné

NECROLÒGIQUES

Pilar Ferrer Serra	11 de gener
Josep Castellnou Cedó	18 de gener
Joaquim Ayora Adell	22 de febrer
Maria Mariné Aixalà	5 de març
Jaume Juanpere Estivill	14 de març
Maria Ferré Huguet	15 de març
Jaume Casanovas i Masdeu	25 de maig
Joan Masdeu Cabré	25 de juliol
Antonio Altés Martorell	24 d'agost
Llorenç Juanpere Olivé	4 d'octubre
Neus Guarch Michavila	29 d'octubre

LA REDACCIÓ

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

DINAR DE NADAL (8 PERSONES)

Aperitiu

DELÍCIA DE POMA I BOTIFARRA

Un paquet de pa de motlle sense vores, 2 botifarres culanes negres, 4 ó 5 pomes golden.

Es talla el pa a rodonetes de la mida de la botifarra que també es talla a talls prims; de la poma se'n fan llesques d'un mig cm. Es clava amb un palet la botifarra i la poma damunt del pa i es posa al forn a 200° de 5 a 10 minuts.

El primer plat

SOPA DE GALETS AMB LLUÇ I GAMBES

Caldo de peix: 1'5 kg de pelut, uns quants crancs i galeres, uns 4 l. d'aigua, 2 cebes, 2 porros, 4 pastanagues, una branqueta d'api (poc), sal, pebre, gotes de xerès sec.

Farcit: 650 gr de lluç sense pell ni espines (1 kg i 1/4 brut), 8 gambes, 4 clares d'ou, 400 cc de crema de llet, sal, pebre, 80 galets (6 galets per persona, se'n trenca algun).

Caldo: Es passen les hortalisses del caldo per una mica d'oli sense que agafin color. S'hi afegeixen el peix i l'aigua i es fa bullir lentament durant 3/4 h. Es cola i es condimenta. A part, es bullen els galets amb aigua de 15 a 20 minuts i es reserven.

Farcit: Es trinxen les gambes i el lluç (han d'estar ben freds de la nevera) juntament amb les clares i la crema de llet fins que quedi una pasta fina, sense trossos, i espessa. Es posa aquesta pasta dins d'una màniga i se n'omplen els galets. Es tiren dins el caldo tebi i s'acaben de coure escalfats (procurant que el caldo no bulli perquè sortiria el farcit) uns 5-7 minuts.

El plat fort

LLOM FARCIT AMB Salsa DE CEPES I ROSSINYOLS

1 kg i mig de llom una mica ample, 2 pits de pollastre desossats, 100 gr de pernil dolç (a talls gruixuts), 20 gr de ceps o rossinyols secs o 150 gr de frescos o en conserva, 2 ous, pebre, sal, 50 cc de xerès sec.

Salsa: 40 gr de ceps o rossinyols secs o 1/2 kg de frescos, 50 cc de xerès sec, mantega, oli, un pols de farina, el suc de coure el llom.

Es buida el llom en rodó (que hi quedi un forat al mig, com si fós un tub). Es trinxa la carn que se'n treu d'un dels pits de pollastre. Es pasta amb els ous, sal, pebre, el xerès i els bolets. Es col·loca una capa d'aquesta pasta dins el llom i a sobre s'hi posen tires de pollastre i pernil. Es cobreix amb més pasta i s'emboteix bé dins del llom. Se sala i s'empebra i es cou al forn a 250° amb un bon raig d'oli i una mica de mantega uns

Tulipa amb crema i fruitetes

20 minuts. S'abaixa la temperatura a 190°, s'hi afegeix el xerès i una mica d'aigua (si tenim la del remull dels bolets secs, l'aprofitem), i es continua coent fins arribar a una hora de cocció total. Es treu del forn i s'embolica amb paper d'alumini perquè conservi els

sucs i es reserva.

Salsa: En una paella s'hi posa una mica de mantega i s'hi salten els bolets, s'hi afegeix un pols de farina, el xerès i el suc de la cocció del llom (el que fa el llom embolicat i el de la llauna del forn) i es cou fins que queda lligada.

Les postres

TULIPA AMB CREMA I FRUITETES

8 cassoles de neula, 1/4 de maduixes, 1/4 de cireres, 4 kiwis, 2 peres, pomes, figues, mandamines, o les fruites que es vulguin.

Crema de canyella: 8 rovells d'ou, 8 cullerades de sucre, 4 cullerades de midó, 1 l. de llet, 2 canonets de canyella, canyella en pols.

Es fa la crema amb la llet bullida, la canyella i tots els altres ingredients ben barrejats. Quan és freda, i a l'últim moment (perquè no s'estovi), se n'omplen les cassoles, s'hi posen les fruites talladetes de les formes que vulguem i s'espolsa tot amb més canyella.

MERCÈ NAVARRO

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 REUS

LA FRESCA

ALBA ESCUER LIMA - 7 ANYS

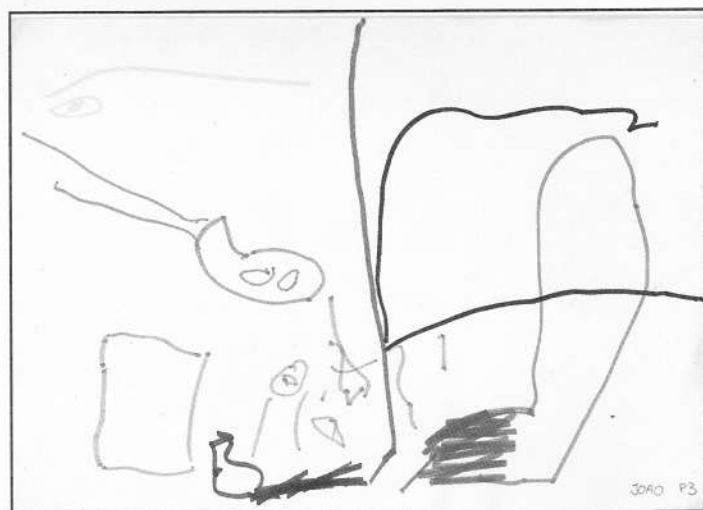
ÀLEX MUNTÉ - 1r

ARIADNA -P3

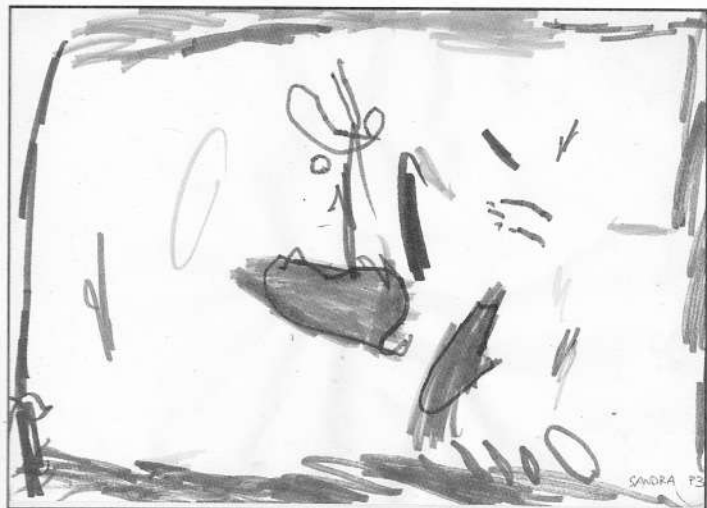
JOAO - P3

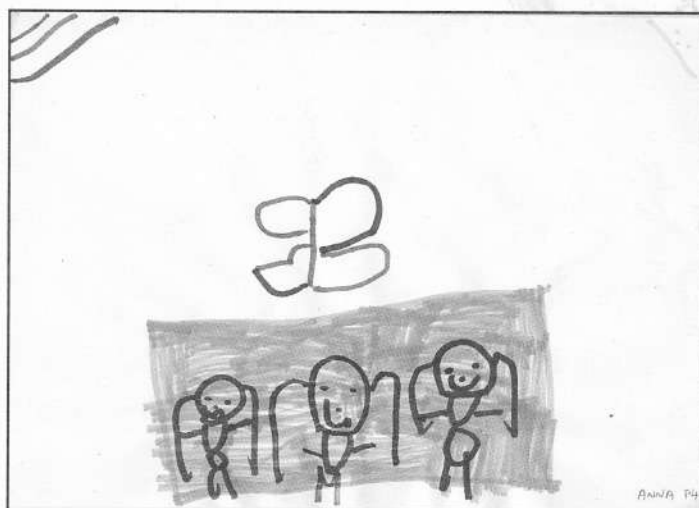
- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

SANDRA - P3

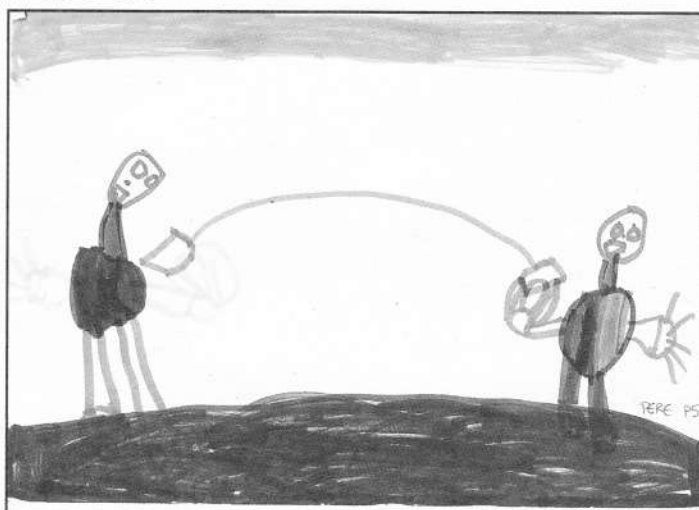
ANNA - P4

CARLA TORRUELLA MESTRE - 2n

PERE - P5

passatemps

Avui provarem aquest nou passatemps.

S'ha de partir de la paraula que es dona i s'ha d'anar baixant, canviant només una lletra a cada pis (la lletra del requadre) per a formar una nova paraula que tingui sentit. Al final s'ha d'arribar a les paraules d'aquestes definicions:

- 1-La pilota ha entrat!
- 2-On s'ha d'anar per veure si entra
- 3-I si no entra?

1-

S	A	C

2-

P	E	R	A

3-

M	I	C	O

N'hi haurà prou amb aquestes pistes?

F. MARINÉ

Cooperativa Agrícola

**Caixa Rural
de Vilaplana**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

